கலித்தொகை வசனம்

திரு. ந. சி. கந்தையா பிள்ளை

(தமிழகம், பத்துப் பாட்டு வசனம், தமிழர்
சரித்திரம், கலிங்கத்துப்பரணி வசனம்
முதலியவும் பிறவுமாகிய பல
நூல்களின் ஆசிரியர்)

ஒற்றுமை ஆபீஸ்

நெ. 8, வியாசராவ் தெரு
தியாகராயநகர்
மதறாஸ்

1941

[விலை: ரூபா 1—8—0

முகவுரை

சங்க காலப் புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் பாட்டானும் அளவானும் வகையானும் வெவ்வேறு நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்நூல்கள் எட்டுத் தொகை பத்துப்பாட்டு என்பனவாகும்.

எட்டுத் தொகை நூல்களாவன:

“ நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தா ரேத்துங் கலியே யகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை.”

என்பனவாகும்.

தொகை நூல்கள் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இறுதிக் காலத்திற் றொகுக்கப்பட்டன வென்பது ஐதீகம். இந்நூல்களிற் சிலவற்றைத் தொகுத்தவர் தொகுப்பித்தவர்களின் பெயர்களும் கூறப்படுகின்றன.

* கலித்தொகை நூலைத் தொகுத்தவர் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் என்று நச்சினார்க்கினியர் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் உரையிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இன்னும் இவ்வாசிரியர் நெய்தற் கலி 25-ம் பாடல் உரையில் “ தம்

---

*“ பாலைத் திணையையும் திணையாக ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் கோத்தார் ”

பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுட் செய்தார்” எனக் கூறியிருக்கின்றார்.

இவ்வுரைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்நூல் முழுவதையும் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் ஒருவரே செய்தார் என ஒரு சாரார் கூறுவர். இன்னொரு சாரார் அற்றன்று நல்லந்துவனார் கடவுள் வாழ்த்தும் நெய்தற் கலியுமே செய்தார்; ஏனைய பாடல்களைப் பிறர் செய்தனர் என மொழிவர்.

கலித்தொகை முதற்பதிப்பு, **இராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களால் 1887-ம்** ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. அக்காலத்து இந்நூற் பதிப்பாசிரியர் ஒப்பு நோக்கிய ஏட்டுப் பிரதிகள் பலவற்றுள் ஒன்றிலேனும் இந்நூலை ஆக்கிய புலவர்களின் பெயர்களைக் குறிக்கும் செய்யுளோ உரையோ காணப்படவில்லை. பிற்காலத்தில்,

> “பெருங் கடுங்கோன் பாலை கபிலன் குறிஞ்சி
> மருதனிள நாகன் மருதம்—அருஞ்சோழன்
> நல்லுத் திரன்முல்லை நல்லந்துவ னெய்தல்
> கல்விவலார் கண்ட கலி”

என்னும் வெண்பா ஒன்று வெளிப்பட்டது. இவ்வெண்பாவை ஆதாரமாகக் கொண்டு, பெருங்கடுங்கோன், கபிலர், மருதனிள நாகனார், சோழன் நல்லுத்திரன், நல்லந்துவனார், ஆகியோர் கலித்தொகையின் ஒவ்வோர் பகுதியைச் செய்தனர் என்று வழங்குகின்றது. இச் செய்யுளை ஆதாரமாகக் கொள்வது தவறென்றும் அது பெயரறியப்படாத எவராலோ அண்மையில் எழுதப்பட்டதாகும் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் துணிகின்றனர். கலித்தொகைப் பாடல்களிற் பல, ஒன்றைஒன்று பார்த்துச் செய்யப்பட்டன போலவும் சொன்னதையே திரும்பச் சொல்வனவாகவும்

காணப்படுதலின் அவற்றை எல்லாம் ஒரு புலவரே செய்தா ரெனல் பொருந்தாது.

கலித்தொகை என்பது பல வேறு காலங்களிற் பலராற் பாடப்பட்ட செய்யுட்களின் தொகுப்பாகும். பரிபாட லொழிந்த ஏனைய சங்க நூல்களைப் பயில்வார்க்குக் கலித் தொகை பிற்பட்ட நூலாதல் தெற்றென விளங்கும், இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் கலித்தொகை, தொகை நூல்களுள் ஒன்ருகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இறையனார் அகப்பொருள் உரை கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டுக்குப் பிந் தியதாகாது. இந்நூலின் காலத்தைச் சிலப்பதிகார காலத் தது என்று கூறுதல் பிழையாகாது. சிலப்பதிகாரம் மணி மேகலை நூல்களில் புராணக் கதைகள் வர ஆரம்பித் திருத் தலைக் காணலாம். சிலப்பதிகார காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதி. புராண மதம் கி. பி. 5-ம் நூற் ருண்டு வரையில் தலையெடுத்ததென ஆராய்ச்சியாளர் கூறு கின்றனர்.

காமன் கிரேக்க தெய்வமென்றும் அத்தெய்வத்தைப் பற்றி உரோமரும் இந்திய ஆரியரும் கிரேக்கரிடமிருந்தும், தமிழர் ஆரியரிடமிருந்தும் அறிந்தனரென்றும் சரித்திரக் காரர் கூறுகின்றனர். *

---

*“ மீனேற்றுக் கொடியோன் ” (பாலை 26) “ காமன்கொடி” (மருதம்-19) “ மருதம்-19) “ காமனார்தம் செலவு (மரு 29) “ காம னும் படையிடுவனப்பு ” (முல்-8) “ காமன் தானையால் வந்த படை (முல் 22) நெடியோன் மகன் (முல் 23.) “ சுருக்கொடி யோன் கொடுமை ” “ காமன் கணை ” (நெய். 30) கிரேக்கர் ‘ இரோஸ் ’ என்றும் உரோமர் ‘கியூபிட்’ என்றும் ஆரியர் மன்மத னென்றும் தமிழர் காமன் என்றும் இத்தெய்வத்தை அழைத்தனர்

கலித்தொகை, காமனைப்பற்றியும் அவன் தம்பி சாமனைப்பற்றியும் அவன் கொடி, கணை, ஊர்திகளைப் பற்றியும் பல்விடங்களிற் கூறுகின்றது. காமன் திருமாலின் மகனென்றும் ஓரிடத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்களை நோக்குமிடத்து இந்நூலிலுள்ள பாட்டுகளை 150 ஆக்குவதற்காகத் தொகுப்பாசிரியர் பலவகைக் கிளைபெருந்திணைச் செய்யுட்களை வலிந்து இந்நூலிற் சேர்த்திருக்கின்றாரென்று விளங்கும். இதற்கு உதாரணம் நெய்தற்கலியின் ஈற்றில் வந்துள்ள சில செய்யுட்களாகும்.

இந்நூல் ஏனைய சங்கநூல்களைவிடக் காலத்திற் பிற்பட்டதாயினும் பல்லிடங்களிற் பொருள்விளங்கிக் கோடற்கருமையுடையது. "இம் மகான் இதற்கு உரை எழுதிவையாதொழியின் இந்நூலைப் படித்துணர்தல் இக்காலத்தார்க்கு இசையாது. ஆகவே இத்தமிழ் நமக்கு நச்சினார்க்கினியர் இட்டதோர் பிச்சையென் றுணர்க" என்று இந்நூலின் முதற் பதிப்பாசிரியர் கூறியுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர் இந்நூலுக்குச் சொல்லுக்குச்சொல் உரை எழுதாது பொருளைத் திரட்டிவிரித்துக் கூறிவிளங்க வைத்திருக்கின்றனர். நச்சினார்க்கினியரின் உரையைப் பின்பற்றிக் கலித்தொகையிற் கூறப்பட்ட பொருள்களைத் தொடர்பாக விளங்கிக்கொள்வது எல்லார்க்கும் எளிதன்று. யாம் முன் எழுதியுள்ள சங்கநூல் வசனங்களைக் கற்றோர், எல்லாச் சங்க இலக்கியங்களையும் இலகுவான வசனநடைப் படுத்தித் தனியாகச் **சங்க நூலாராய்ச்சி** என ஒன்றும் வெளியிட வேண்டுமெனத் தூண்டி வருகின்றனர். அவற்றை

எல்லாம் ஓர் ஆண்டிற்றுனே முடிக்கும் வல்லமையை அளிக்குமாறு எல்லாம்வல்ல இறைவன் றிருவருளை வேண்டு கின்றேன்.

நவாலியூர்
1—4—41

இங்ஙனம்

ந. சி. கந்தையா

நச்சினார்க்கினியர்

*" பச்சைமா லனைய மேகம்
 பௌவநீர் பருகிக் கான்ற
வெச்சினாற் றிசையு முன்னு
 மமிழ்தென வெழுநா வெச்சின்
மெச்சிநா ளுளும் விண்ணோர்
 மிசைகுவர் வேத போத
னச்சினார்க் கினிய னெச்சி
 னறுந்தமிழ் நுகர்வர் நல்லோர்."

புலவர் உச்சிமேற் கொள்ளும் நச்சினார்க்கினியர் பாண்டிவள நாட்டிலே மதுராபுரியிற் பிறந்தவர்; அந்தண மரபினர்; பாரத்துவாச கோத்திரத்தினர்; சைவ மதத்தினர்.

இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், ஆளவந்த பிள்ளை ஆசிரியர் முதலிய உரையாசிரியர்களால் இவர் உரையில் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றமையின், இவர் அவர்கள் காலத்தவர் அல்லது பிற்பட்டவர் ஆதல் வேண்டும். பரிமேலழகரும் இவரும் ஒரே காலத்தவர்களென்றும் கருதப்படுகின்றனர். பரிமேலழகர் கொள்கையை இவர் திருமுருகாற்றுப் படை உரையில் மறுத்திருக்கின்றார்.

திருமுருகாற்றுப்படை பதினோராந் திருமுறையின் ஒரு பகுதியாயுள்ளது. திருமுறை நம்பியாண்டார் நம்பி

---

*இதன் பொருள் : பச்சைமால் போன்ற மேகம் கடல்நீரைப் பருகி உமிழ்ந்த எச்சிலாகிய மழை நீரை நாற்றிசைகளிலுமுள்ள உயிர்கள் அமிழ்து எனும்படி விரும்பி யுண்ணும்; தீயின் எச்சிலாகிய ஆவுதியைத் தேவர்கள் விரும்பித் தினந்தினம் நுகர்வர்; அறிவுடையோர் அந்தணராகிய நச்சினார்க்கினியரின் எச்சிலாகிய நறிய தமிழை நுகர்வர்.

யாரால் வகுக்கப்பெற்றது. நம்பியாண்டார் நம்பியின் காலம் பதினோராம் நூற்றாண்டென்பர். திருமுருகாற்றுப் படை பதினோராந் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதை அவர் கூறவில்லை. ஆகவே, நச்சினார்க்கினியர் திருமுறை வகுப்பதற்கு முன்னிருந்தவராதல் வேண்டும். இன்றேல் திருமுருகாற்றுப்படை திருமுறையுட் பிற்காலத்துச் சேர்க்கப்பட்டதாதல் வேண்டும். உரை ஆசிரியர்களின் காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையிலென இக்கால ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

பத்துப்பாட்டு, தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, சீவக சிந்தாமணி, குறுந்தொகையிற் பேராசிரியர் பொருளெழுதா தொழிந்த இருபது செய்யுள் முதலிய நூல்களுக்கு இவர் உரை செய்தனர். இதனைக், கீழ்வரும் வெண்பா விளக்கு கின்றது.

"பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியு
மாரக் குறுந்தொகையு ளைஞ்ஞான்குஞ்—சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே"

இவர் சீவகசிந்தாமணிக்கு முதன் முறை ஓர் உரை எழுதினார். அக்காலத்துப் புகழ்பெற்றிருந்த சைன வித்துவான்கள் அவ்வுரையை அங்கீகரித்திலர். அதுகண்டு இவர் அருகத நூல்கள் பலவற்றையும் நலமுற ஆராய்ந்து இரண்டாவது ஓர் உரை எழுதி அவர்களுக்குக்காட்ட அவர்கள் உற்றுநோக்கி வியந்து அவ்வுரையை அங்கீகரித்துக் கொண்டனர் என்று சைனர் கூறுவர்.

இவர் தொல்காப்பிய உரை முதலிய வற்றில் வேதம் வேதாங்கம் முதலிய நூல்களிலிருந்தும், பல உரைகளிலிருந்

தும் பற்பல பொருள்களை எடுத்து ஆங்காங்கு நன்குகாட்டிப் போகின்றனர். அதனால் இவர் வடமொழியிலும் மிக்க பயிற்சி யுடையவரென்று சொல்லுவதுடன் பலவகையான கலைகளிலும் வல்லுநரென்று சொல்ல இடமுண்டு.

இவர் காலத்தில் பரிமேலழகர் உடனிருந்தாரெனக் கூறுவோர் "குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே - உடம்போ டுயிரிடை நட்பு" என்னும் குறளில் 'குடம்பை' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் கூண்டு எனவும், பரிமேலழகர் முட்டை எனவும், பொருள்கூறினர் எனவும், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் உரையைப் புகழ்ந்தனரெனவுங் கூறுவர்.

* பாற்கடல்போற் பரந்த நல்ல நூல்களின் உயர்ந்த பொருள்களை நுண்ணிதாகக் கற்றுணர்ந்த குற்றந்தீர்ந்த கேள்வியுடைய புலவர்கள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருள் பொதிந்த நூல்களைச் செய்தனர். நச்சினார்க்கினியர் அந்நூல்களை யெல்லாம் துறைபோகக் கற்றறிந்த சிந்தையுடையவர்.

எழுத்தும் சொல்லும் பொருளுமாகிய மூன்றும் இழுக்கின்றி அமைந்த திருந்திய பழைய புகழுடைய தொல்காப்பியம் என்னும் ஆழ்ந்த கடற்பரப்பை நாவாய் கொண்டு கடந்து பெரிய கரையை அடைதலரிது. அதனைக் கற்றுக் கரைகாணமாட்டாத கல்லா மாந்தர் கற்றுக் கரையேறுதல் வேண்டியும், நல்ல அறிஞர் விரும்புதல்வேண்டியும், மறுவுங் குறையுமின்றிக் கதிருடைய கலை நிறைந்த முழுமதிபோல, இவர் காண்டிகை உரை செய்தார்; பண்டையோர் புகழ்ந்த நூல்களை ஆராய்ந்து சான்றோர் பாடிய தண்ணிய தமிழின் சுவையைக் கற்போர் விளங்குமாறு பத்துப்பாட்டுக்குத் தெள்ளிய உரை எழுதினார். கடல் சூழ்ந்த உலகில் அறிவுடையோர் பயிலுங் கலித்தொகைக் கருத்தினை விளக்கியும், உள்ளுறை உவமம் ஏனையுவமம் உரிப்பொருள் மெய்ப்பாடு

* இது நச்சினார்க்கினியர் உரைச் சிறப்புப்பாயிரம் என்னும் செய்யுளின் வசன நடை.

வினைமுடிவு முதலியவற்றைக் காட்டியும் யாவரும்போற்ற இனிய உரை எழுதினார்.

இவர் உலகம் புகழ்ந்து கொண்டாடும் சிந்தாமணிக்குத் திருத்தகுதேவரின் கருத்து இதுவென நுண்ணுரை செய்த புலமையுடைய ஆசிரியர்; பேராசிரியர் உரை எழுதா தொழிந்த குறுந்தொகையின் இருபது பாடல்களுக்கும் உரைசெய்த புகழமைந்த மறையோர்; எட்டுத்திசைகளி லும் புகழ்விளங்க, வண்டு ஒலிக்கும் சோலையுடைய மதுரா புரியிற் றோன்றிய ஆசிரியர். பாரத்துவாசி கோத்திரத் திற் றோன்றியவரும், நான்மறை துணிந்து கூறும் நற் பொருளாகிய ஞானம் நிறைந்தவருமாகிய சிவச்சுடர்; தனக்குத்தானே ஒப்பாகிய தன்மையும் மெய்ம்மையுமுடைய நச்சினார்க்கினியன் என்னும் பெயரோர். இருவினைகளையும் போக்கும் அருவியுடைய பொதிய மலையிலிருக்கும் குறு முனிவர் ஆராய்ந்த தமிழ் விளங்கத் தோன்றிய அவர் புகழ் இவ்வுலகில் ஊழிகாலம் விளங்குவதாக.

"எவனால வாயிடைவந் தமுதவா
யுடையனென வியம்பப் பெற்றோன்
எவன் பண்டைப் பனுவல்பல விறவாது
நிலவவுரை யெழுதீ யீந்தோன்
எவன்பரம உபகாரி யெவ
னச்சி னார்க்கினிய னெனும்பேராளவ்
அவன்பாத விருபோது மெப்போது
மலர்கவெ னகத்து மன்னோ"

(இ-ள்) எவன் மதுரையிற் பிறந்து அமுதவாயன் என்று சொல்லப்பெற்றோன்? எவன் பழைய நூல்கள் இறந்து போகாது நிலவ உரையெழுதி அளித்தோன்? எவன் பெரிய உபகாரி? எவன் நச்சினார்க்கினியன் எனும் பெயருடையோன்? அவனது பாதங்களாகிய இருமலர்களும் என்னகத்து எப்பேதும் மலர்வனவாக.

கலித்தொகை வசனம்

* கடவுள் வாழ்த்து

ஆறு அங்கங்களையும் அறியும் அந்தணருக்கு அரிய வேதங்கள் பலவற்றை அருளிச் செய்தவரும், தெளிந்த கங்கையின் நீரைச் சடையிலே அடக்கியவரும், முப்புரங்களில் தீயைச் செலுத்தியவரும், வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாமல் நிற்கின்றவரும், வேகமுடைய காளியின் பிறங்கிடாத போரினையும், நீலமணிபோலும் கழுத்தினையும்

---

* சங்க காலத்தில் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறி நூல் ஆரம்பிக்கும் மரபு இருக்கவில்லை. சங்கத் தொகை நூல்களுக்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பிற்காலத்தில் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்திருக்கின்றார். மற்றத் தொகை நூல்களுக்குக் காப்புச் செய்யப்பட்ட காலத்திலேயே கலித்தொகைக்கும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இச்செய்யுளைச் செய்தவர் பெருந்தேவனாராய் இருத்தலும் கூடும். நல்லந் துவனாராயின் நெய்தற் கலிசெய்தவரல்லாத பிறிதோர் நல்லந் துவனாராதல் வேண்டும். இன்றேல் கலித்தொகையின் காலம் பிற்பட்டதாதல்வேண்டும். நல்லந்துவனாரை சிலர் நவ்வந்துவனார் எனப் பிறழ எழுதுவர். நல்லச்சுதன் நல்லந்துவன் நற்றத்தன் முதலிய பெயர்களைச் சங்க நூல்களிற் காண்பார் நல்லந்துவனாரே திருத்தமான பெயர் எனக் கொள்வர்.

† எட்டுக் கைகளையும் உடையவருமான கடவுளே! இப்பொழுது யான் கூறுவதைக் கேட்டருள்க.

உமது கையிடத்துள்ள ஒலிக்கின்ற பறை பல வாத்தியங்களின் ஒலியையும் ஒலிக்கும். அப்பொழுது பல வடிவங்களையும் உன்னிடத்தே ஒடுக்கிக்கொண்டு மற்றவர்கள் காணுமாறு தோன்றி கொடு கொட்டி என்னும் ஆடலைப் புரிவாய். அப்போது பக்கம் உயர்ந்த அல்குலும் கொடி போன்ற இடையும் உடைய உமாதேவியாரோ கால அறுதி உடைய சீர் என்னும் தாளத்தைக் கொட்டுவாள்.

(கடவுளாகிய நீர்) மிகுந்த போரில் முப்புரங்களை வென்றீர். அவ்வலிமையினால் முப்புரத்தவர் வெந்து விழ்ந்த சாம்பரைப் பூசினீர்; பூசிப் பாண்டரங்கம் என்னும் கூத்தை ஆடுமிடத்து மூங்கில் போன்றதும் அழகியதும் அணைபோன்றதுமாகிய மெல்லிய தோளும் வண்டுகள் ஒலிக்கும் கூந்தலும் உடையவளோ அக்கூத்துக்குரிய தூக்கு என்னும் தாளத்தைத் தருவாள்.

கொலைத் தொழிலுடைய புலியைக் கொன்று அதன் தோலை உடுத்து, கொன்றைமாலை தோளிற் கிடந்து அசைய, பிரமனின் தலையை உள்ளங் கையில் ஏந்தி கபாலம் என்னும் கூத்தை நீர் ஆடும்போது முல்லை முகை போன்ற பற்களுடைய உமாதேவியாரோ தாளத்தை ஆரம்பிக்கும் பாணியைத் தருவாள்.

அழித்தற் றொழிலைச் செய்கின்ற காலத்துப் பாணி தூக்கு சீர் என்று சொல்லப்படுகின்ற இவற்றை, பெருமை தங்கிய ஆபரணங்களை அணிந்த உமாதேவியார் தந்து காக்க ஆடுவீர். அவ்வாறு ஆடுகின்ற உருவம் இல்லாத

† சிவபெருமானுக்கு எட்டுக் கரங்கள் என்பதன் காரணம் விளக்கவில்லை. மூலத்திலுள்ள எண் கை என்பதற்கு எண்ணப்படுகின்ற (புகழப்படுகின்ற) கை எனப் பொருள் கூறினும் ஆம்.

பொருளாகிய நீர் எமக்கு ஒரு வடிவைக்கொண்டு இருப்பீர். சீர் தூக்கு பாணி என்பன தாளத்தின் உறுப்புகள்.

பாலைக்கலி

தொல்காப்பியர் பாலைக்கு நிலம் கூறிற்றிலர். "முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல் பழிந்து நடுங்கு துயருறுத்துப்—பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்" என இளங்கோவடிகள் கூறினர். அரேபியா, ஆபிரிக்கா, வடஆசியா முதலிய தேசங்களிற் காணப்படுவன போன்ற பாலைவெளிகள் தென்னிந்தியாவில் இருக்கவில்லை. ஆகவே முதுவேனில் வெப்பத்தினால் கூவலுங் குளமும் வற்றி புல் பூண்டுகளும் மரஞ் செடிகளும் கரிந்து கிடக்கும் முல்லை குறிஞ்சி நிலங்கள் பாலை எனப்பட்டன. பிற தேசங்களிற் பாலைவன வாசிகள் இன்றும் கூடாரங்களுடன் இடம்விட்டு இடம் பெயர்ந்து வாழ்கின்றனர். தென்னிந்தியாவில் பாலை நிலங்களில் வாழ்ந்தோர் வில்லம்புடையராய் மிருகங்களை வேட்டையாடி அவற்றின் ஊனை உண்டும், வழிச் செல்வோரிடம் கொள்ளை யடித்தவற்றைக் கொண்டும் நிலையில்லாத வாழ்க்கை நடத்தினர். இது பற்றிப் போலும் பாலைக்குப் பிரிதலாகிய உரிப் பொருள் உரிமையாக்கப்பட்டது. காதலரின் பிரிவைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடப்படும் அகப்பொருட் பாடல்கள் பாலைத் திணையின்பாற்படும். அப்பாடல்களில் பாலை நிலத்தின் இயல்பு நன்கு வருணிக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

பிரிதலில் மூன்று வகை உண்டு. (1) தலைவனும் தலைவியும் இல்லறம் நடத்துமிடத்து பொருள் தேடுதல், அரசர் கருமம் கல்வி என்னும் யாதானும் ஓர் கருமம் பற்றிப் பிரிதல். (2) ஒரு தலைவியிடத்து இரகசியக் காதல் ஒழுக்

கங் கொண்ட தலைவன் அவளை வரைந்து கொள்வதன் முன் பொருள் தேடும்பொருட்டுப் பிரிதல். இது வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல் எனப்படும். (3) களவொழுக்கத்தின் பாற்பட்ட தலைவன் பாங்கியின் உதவி பெற்று யாரும் அறியாமல் தலைவியைக் கூட்டிக் கொண்டு தன் ஊருக்கு ஏகுதல். இது உடன்போக்கு எனப்படும். அகப்பொருட் செய்யுட்களில் கூறப்படும் பொருள்கள் உண்மையாக நடந்தனவல்ல வாயினும் உலக வழக்கில் நடக்கக்கூடியன. ஒவ்வொரு செய்யுளும் அதனைப் பாடிய புலவரின் கற்பனு சக்தியைக் காட்டுகின்றது.

2

தலைவன் பொருள் தேடுதல் காரணமாகப் பிரிய எண்ணினன். அதனை அறிந்த தோழி தலைவியின் இயல்பை அவனுக்கு எடுத்துக் கூறி இவ்வியல்புடையவளைப் பிரியாதிருப்பதே பொருள் ஆகும் எனக் கூறி அவனது செலவைத் தடுத்தாள். இச்செய்யுள் இப்பொருள் பற்றியது.

ஐயனே! இறைவன் ஆதியில் உலகங்களைப் படைக்கக் கருதினன். அப்பொழுது படைத்தற் றொழிலுக்கு உரியனாய் பழைய பிரமன் தோன்றினன். அவ்வயனும் மற்றும் தேவரும் (அவுணரால் நேரும் கொடுமையைப் போக்கும்படி) மூன்று கண்ணுடைய இறைவனை வந்து இரந்தனர். எல்லையில்லாத வலியும், கோபித்துக் கூற்றுவனைப்போல் செய்யும் வஞ்சனையும் உடைய அவுணரை அழிக்கும் பொருட்டு இறைவன் திருவுள்ளங் கொண்டான். அவன், வஞ்சியாது எதிர் நின்று பொருதுகின்ற வலிமையோடு அவுணரது மூன்று மதில்களையும் பார்த்தான். அவன் கோபித்துப் பார்த்த கண்கள் போன்று சூரியன் விளங்கு

கின்ற மலையிடத்தே எறிக்கும். அது சுடுகையினால் மலை பிளக்கும். பிளப்புண்ட மலை பிறரால் கோபித்தற்கரிய மழுவையுடைய இறைவன் கோபிக்கையால் மூன்று மதில்கள் அழிந்து உதிர்வனபோல் வீழ்ந்து போவார்க்கு வழி இல்லையாம்படி குறுக்கிட்டுக் கிடக்கும். நின்னை மறக்கமாட்டாத விருப்பமுடைய உன் காதலியை இவ் விடத்தே இறக்கும்படி விட்டு இவ்வாறான வெப்பமுடைய தொலையாத வழியிடையே பொருள் தேடும் பொருட்டுச் செல்ல நினைந்தீர். அவ்வாறு துணிந்த நீர் யான் கூறுவ தைக் கேட்பீராக.

"முன் உண்டான பொருள் எல்லாம் கொடுத்துத் தொலைத்தேன். இனிப் பொருள் இல்லாதிருத்தல் இழி வாகும்" என்று கூறி மலையைக் கடந்து சென்று பொருள் தேடக் கருதினீர். அவ்வாறு தேடும் பொருள் நன்கு மதிக்கத் தக்கதாயினும், "யான் வருந் துணையும் நீ ஆற்றி யிரு" என்று கூறி நீர் ஆற்றுவித்த நின்காதலி இளமை நிரம்பி யிருத்தலால் உம்மைப் பிரிந்து உயிர் வாழமாட்டாள். நிரம்பிய முயக்கத்தை விரும்புகின்ற தனங்களையுடைய இவளது மார்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின்மனத்துக்குப் பொருளாய் இருக்குமாயின் அதுவே பொருளாகுமல்லது வேறு பொருளாகுமோ?

"எம்மிடத்தில் பொருள் இல்லை. இரந்தவர்க்குச் சிறிதும் கொடாதிருத்தல் இழிவு" என்று இவ்வாறு கூறு கின்றீர். நீர் மலையைக் கடந்து போய் தேடக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கப்படத் தக்க பொருள் ஆகும். ஆயினும், எங்கள் பழைய உழுவல் அன்பு வழுவாமல் வரும்" என்று நீர் கூறியதைக் கேட்டமையால் பிரிவீர் என்று நினைந்து கூடினாள். தழுவு தலையே விரும்பின இள மைத் தன்மையுடைய அவளுடைய மார்பைவிட்டுப் பிரியா

திருத்தல் நினக்குப் பொருளாயிருக்குமாயின் அதுவே பொருளாகுமல்லது பிரிந்து செல்வது பொருளாகுமோ?

"எமது இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள் இல்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்து பலர் இரப்பர்; அவர்களுக்குக் கொடுக்காதிருத்தல் இழிவாகும் என்று சொல்லிக் காட்டைக் கடந்து போய்த் தேடும் பொருள் நன்கு மதிக்கப்படும் பொருள் ஆகும். ஆயினும் அருந்ததிபோல் எல்லாரும் தொழுது வாழ்த்தும்படியான கற்பின் பெருமையும் காமச் செவ்வியும் உடைய அவளது தோள்களைப் பிரிந்திருத்தல் நின்மனத்துக்குப் பொருளாகுமோ? அவள் தோள்கள் பொருளாவதல்லது பிரிதல் பொருளாகுமோ?

தோழி! "யான் இவற்றை எல்லாம் உமக்குக் கூறும்படி அவள் அழகு அழிந்து வருந்த நீர் பொருள் தேடப் பிரிதல் அன்பன்று" எனக் கூறினேன். அச்சொல்லைக் கேட்டு நின்காதலர் அஞ்சினர்; பரிக்கோலாற் குத்தவும் நில்லாத யானை, யாழோசையைக் கேட்டு நின்றாற்போல அன்புற்று தாழ்ந்து குற்றேவல் மகளாகிய என் வார்த்தையால் தடையுண்டு பிரிதல் தவிர்ந்தார்.

3

தலைவன் தனது பிரிவைத் தோழிக் குணர்த்தினன். அவள் இதனை தலை மகளுக்கு உரைத்தாள். தலைவி மிகவும் ஆற்றாளாயினள். தோழி அவளது ஆற்றமையைத் தலைவனுக்கு உரைத்தாள். அவள் தலைவனை நோக்கி, "நீர் செல்லும் கானமே இடித்துரைக்கும் நண்பரைப்போல உம்மை விலக்கும்" என்று கூறி அவன் செலவினைத் தடுத்தாள். இப்பேர்நள் பற்றியது இப்பாட்டு.

யான் உமது பிரிவைத் தலைவிக்கு உணர்த்தினேன். அதனால் அவளது முன் கையிற் கிடந்த வளைகள் கழன்றன.

கண்களினின்றும் கண்ணீர் பெருகி வீழ்ந்து இமை நிறையும்படி கிடந்தது. பொறுக்கும் அளவினதல்லாத காமநோயினுல் அவள் பொலிவு அழிந்தாள் ; நெற்றியும் அழகழிந்தது ; பக்கத்தே உள்ளவர்கள் அறமின்றி பழி வார்த்தைகளைக் கூறுவார்களென்று நினைந்து கூசினுள். நீர் செல்ல நினைந்த நீண்ட வழியின் வற்கட காலத்தை நினைந்தாள். இவள் தனது அழகு இழக்கும்படி பிரிய நினைந்த தலைவ ! யான் கூறுவதைக் கேட்டருளும்.

"நீர் பிரியாதொழிதல் வேண்டும் ; பிரியின் உம்மையே உயிராகவுடைய இவள் உயிர் வைத்திராள்." என்று இவ்வாறு நாங்கள் பலவற்றைச் சொல்லி இரந்து வேண்டுகின்ருேம். அவ்வாருகவும் எமது வார்த்தைகளைப் பொருளாகக் கருதிராயின் இனி உம்மைச் செல்லாமற் றடும்பன வழியிடத்துள்ள நீர் வற்றிய சுனையிடத்துக் கிடக்கும் இலைகளோடு கூடிய வாடிய அழகிய மலர்களாகும்.

"நீர் விரைவிற் பிரிவீராயின் இவள் உறுப்புகள் மெலிந்து கெடும்" என்று உமக்கு ஏற்ற முறையில் நாங்கள் இரந்துவேண்டுகின்ருேம். இவ்வாருகவும் இவள் வருத்தத்தை அறிகின்றிலீர். இனி உம்மைப் பிரியாமற் றடுப்பன, நீர் செல்லும் நீண்ட வழியிடத்தில், தமக்கு ஆதாரம் என்று சேர்ந்து படரப்பட்ட மரம்வாட, அதனைச் சேருதல் கைவிட்டு விழ்ந்து கிடந்த பூங்கொடிகளே.

"நீர் சிலநாள் உடன் உறைந்து பின்னர் கை விடுதலை நினைந்திராயின் இவள் இறந்து படுவள்" என்று கூறித் தாழ்ந்து வந்து இரந்து கொள்கின்ருேம். அவ்வாருகவும் பிரியுமாறு முயல்கின்றீர். இனி உம்மைத் தடுப்பன, நீர் போகத் துணிந்த வழியிடத்தின் மரங்களின் அழகு போக வாடிக் கிடந்த அழகிய தளிர் ஆகும். நாம் உமக்கு இவற்றைச் சொல்லவும் எமது வார்த்தைகளைக் கேளிராயினீர்.

இனி இவளைப்போல கண்டாருக்கு அருள் பிறத்தற்குக் காரணமானவற்றை மேலும் மேலும் காட்டி உமக்கு மேலாய் நின்று உண்மை கூறி இடித்துரைக்கும் நண்பரைப் போல நின் போக்கைத் தடுப்பன நீர் செல்லும் காடுகளாகும்.

4

தலைவன் பொருள் வயிற் பிரிய எண்ணினான். அஞ்ஞான்று தோழி தலைவி செலவுக் குறிப்பு அறிந்தவாறும் அவளது ஆற்றாமையும் தலைவற்கு உணர்த்திச் செலவு தவிர்க்கும்படி வேண்டினாள். இச் செய்யுள் இப் பொருள் பற்றியது.

நீர் பிரிந்து செல்லக்கருதிய காட்டுவழி கொடுமையுடையது. அவ்விடத்தில் ஆறலை கள்வர் சஞ்சரிப்பர். அவர்கள் வரிந்துகட்டிய வில் உடையர். சுருண்ட மயிரினர். பிறரை வருத்தத் தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வலிய உடம்பினர்; புலிபோன்ற பார்வையினர். வழிச் செல்வோரிடத்திற் பெறும்பொருள் இல்லையாயினும் அவர் தமது அம்பு ஏறுண்டு துடித்து இறத்தலைக்கண்டு களிக்கப் பின்தொடரும் இயல்பினர். இக் கொடியவர்கள் சஞ்சரித்தலின் பறவைகளும் அக் காட்டிற் பறவா. இவ்வியல்பினதாகிய அரிய வழியே வெள்ளிய வேலைக் கையிற் பிடித்துச்சென்று பொருள் தேட நினைந்தீர் என்று என் தோழி அறிந்தாள்.

அவள், "என் காதலர் முத்துவடங்கள் கிடந்து புரளும் எனது தனங்களை எப்பொழுதும் தழுவி அதனாலும் ஆசை தணியாராய், என்னுடன் கூடுதலின் (குழம்பிய) எனது நீண்ட மயிரை (ஒழுங்குபடுத்தி) அழகு செய்வர். இப்பொழுது இவர் நினைக்கின்ற காரியம் எத்தன்மையது? அதை யான் அறியேன்" என்று கூறினாள்.

"எனது காதலர், முள்ளை ஒத்த நாணல் முளைபோன்ற எனது பற்களிடத்து ஓயாமல் ஊறும் அமிழ்துபோன்ற இனிய நீரைக் கள்ளிற்காட்டிலும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்று கூறினர். அவர் அதனாலும் ஆசை தணியாராய் புணர்ச்சிக்காலத்து நிலைகுலைந்த என்னுடைய விளங்கும் ஆபரணங்களைப் பழைய இடங்களிற் கிடக்கும்படி திருத்துவர். இப்பொழுது அவர் நினைக்கின்ற காரியம் என்னவோ? அதை யான் அறியேன்" என்று நின் காதலி கூறினாள்.

"காதலர், மிகுந்த அழகும் நார் உரித்த ஆம்பற் றண்டுபோன்ற மாமை நிறமும் உடையதும் தேமல் படர்ந்ததுமாகிய எனது மார்பை தனது கண்ணோடு எதிரே வைத்துக் கட்டினது என்று யாம் கூறும்படி பார்த்தும் வேட்கை தணியாதிருப்பர்; புணர்ச்சிக்காலத்தே எனது நெற்றியிடத்து அரும்பிய வியர்வையைத் துடைப்பர். அவர் இப்பொழுது கருதிய காரியம் எத்தன்மையது? அதனை யான் அறியேன்" என்று அவள் கூறினாள்.

"புணர்ச்சிக்காலத்தின்பின் நீர் நிகழ்த்தின மிகப் பெரிய அன்புக்கு ஒரு பிரிவு இருக்கிறதோ" என்று கூறி என் தலைவி வருந்துகின்ருள். இத்தன்மையள் நீர் விட்டுப் பிரிந்தால் உயிர் தரித்திருப்பளோ? இராள். ஆதலால், பெரும! பொருள் விருப்பால் செல்லும் செலவைத் தவிர்க.

5

தலைவன் "பொருள் வயிற்பிரிவல்" என்று சொல்லக் கேட்ட தோழி வருந்தினள்; வருந்தி "நீர் தேடும் பொருளிலும் நாம் உமக்குச் சிறந்தோம் என்பது உமது உள்ளத்தில் உள்ளது எனில் உம்மைப் புட்களும் விலக்கும். பிரிந்திருப்பார் இருக்கு மாறு இவள் இருப்பாளல்லள். பிரிந்த அன்றே இறப்பாள்"

என்று கூறிச் செலவைத் தடுத்தாள். இச் செய்யுள் இப் போதல் பற்றியது.

நீர் செல்ல நினைந்த காட்டு வழி மிகவும் கொடியது. அவ்விடத்தே அழகிய செவியும் பெரிய பாதங்களும் உடைய மதயானைக் கூட்டங்களும், பிற விலங்கின் கூட்டங்களும் வேடரும் கலந்து உலாவுதலால் காடுகள் எல்லாம் புதிய வழிகள் தோன்றியிருக்கும். அதனுல் பழைய வழிகளைப் புதிய வழிகளினின்றும் பிரித்தறியமுடியாமல் இருக்கும். இவ்வகையான காட்டைக் கடந்து தேடும் பொருளினும் நாம் உமக்குச் சிறந்தோம் இல்லையோ? பெரிய கடலிலே காற்று மரக்கலத்தைச் சிதற அடித்துவிடுகையால் அதனிடத் திருந்தோர் ஊக்கமின்றி நெஞ்சழிவர். அதுபோல நாமும் இனி மனமழிந்திருப்பதல்லால் உம்மோடு எவ்வாறு பல வார்த்தைகளைப் பேசுவோம். யாம் அப்படி இருப்பினும் நட்சத்திரங்களும் புட்களும் உம்மைத் தடுக்கும். இன்னும் யாம் கூறுவதைக் கேட்பீராக.

பெரும் ஆரவாரத்தோடு கூடிய விழாவின் மற்றை நாள் ஆரவாரம் அடங்கிப் புல் என்று இருக்கும் அழகிய இடம்போல ஆற்றியிருக்கும் ஒருத்தியோ இவள்?

ஆளும் அரசர் கலக்கக் கலக்குண்ட நாடு பாழ்பட்டாற்போல அழகு கெட்ட முகத்தோடு ஆற்றியிருக்கும் ஒருத்தியோ இவள்?

ஓர் இராக்காலத்தில் தாமரைப் பொய்கையில் நீர் இன்றிக்கிடந்த மலர் அவ் விராக்காலம் முழுதும் வாடாமற் கிடந்தாற்போல, நீர் பிரிவீராயின் ஓர் இராப்பொழுதேனும் உயிர்கொண்டு வாழும் ஒருத்தியோ இவள்?

பெருந்தகாய்! இவ்வாறெல்லாம் யான் உமக்குக் கூறவும் நீர் இவளைப் பாதுகாத்தலைவிட்டுப் பொய் புரிந்தாய்.

நீ அச்சுரத்திலே செல்வது எந்நாள்; அந்நாள், இவளுடைய பெறுதற்கரிய உயிரைக் கொண்டுபோகும்.

6

இது, தலைவன் செலவுக் குறிப்பு அறிந்து நீர் செல்லும் கடுஞ் சுரத்துத் துன்பத்துக்குத் துணையாக எம்மையும் உடன் கொண்டு செல்லும் எனத் தலைவி கூறியது.

பெருந்தகாய்! நீர் செல்ல நினைந்த காடோ பல இடையூறுகளை உடையது. காட்டுவழியிலே, மறவர் *மூட்டுவாயுடைய அம்புகளோடு திரிவர். மலை வளர்ந்து போதற்கு அரிய வழியே போவார்மீது அவர்கள் அவ்வம்புகளை எய்வர். அவ்விடத்தே திரியும்உடல் சுருங்கி உள்நீர் வற்றிய மரையா நாவறட்சி தீர்க்கும்பொருட்டு மரலைத் தின்னும். இவ்வாறு காட்டிடத்தே மாரி வறண்டிருக்கும். அம் மரையாவின் தண்ணீர் பெறுந் தடுமாற்றத்தை அதன் கண்ணீர் விழுந்து நாவினை நனைத்துப் போக்கும். இவ்வகையான காட்டு வழியே யானும் உடன் வருதல் அரிது என்று நீர் மறுத்துக் கூறினீர். உம்மைப் பிரிந்து யான் உயிர்தரித்து இருத்தல் ஆற்றாது இறந்து ஒழிவேன் என்பதை அறியாதீர்போல யான் உடன் வருதலை மறுத்துக் கூறினீர். இம்மொழிகளைக் கூறுவதால் யாது பயன். இக் கூற்று உமக்கு நல்ல நீர்மையதன்று. இனி நீர் எம்மிடத்து அன்பு நீங்கப் பிரிதலைக் கருதாதீர். அவ்வழியிடத்தே நேரும் துன்பத்துக்கு எம்மையும் துணையாகக் கொண்டு உம்மோடு போதலை ஆராயின் அதுவல்லது எமக்கு வேறு இன்பமும் உண்டோ?

---

* அம்பின் அலகைக் காம்பில் வைத்து இறுக்கிய பொருத்து.

7

இது, பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகற்கு, நீர் பிரிகின்றீர் என்று யான் கூற தலைவி கேட்பின், அவட்கு அப்போது நிகழ்வனவற்றை நும்மோடு ஆராய்வதுடையேன். நீர் செய்யும் போதல் இவள் உயிரையும் தருகிற்குமோ எனக் கூறிச் செலவைத் தடுத்தது.

நீர் கொடிய காட்டுவழியே செல்லத் துணிந்தீர். அக் காட்டில் முதுவேனிற் காலத்து வருந்தி உடல் மெலிந்து இளைத்த யானைகள் மழை பெய்யப்பெறாத ஊர்களிலே தண்ணீர் உண்ண விரும்பி கானல் நீரைத் தண்ணீர் எனக் கருதிச் செல்லும். இவ்வகையயான காட்டுவழியே நீர் செல்வீரென்று யான் கூறுதலை நின் காதலி கேட்பாளாயின், நீர் பிரியுமிடத்து அவளுக்கு நேர்வதை உம்மோடு கேட்கலாமா?

ஐயனே! நீர் செல்லும் காரியத்தை மனதில் கொண்டமையால், உமது கையினிற் கட்டிய வில் நாணை தடவாநின்றீர். இவளுக்கோ மறுவற்ற சந்திரனை மேகம் மறைப்பதுபோல மறுவில்லாத ஒளியுடைய முகத்தைப் பசப்புப் பரவா நிற்கும்.

நீர் வேலைப்பாடுடைய கைச் சரட்டை இறுகக் கட்டி அம்புகளைத் தெரியா நின்றீர். ஆனல் இப்பொழுது சுனையிடத்து வளர்ந்த நீலம் மழையை எதிர்கொண்டு நீர் சொரிவதுபோல இவள் கண்களில் நீர் பெருகா நிற்கும்.

நீர் பிரிகின்றோம் என்ற தனிமையை உணரா்த நெஞ்சுடன் பொருள் தேடற்குப் போக, வெற்றிதரும் சக்கரத்தினது வாயைத் துகள்போகத் துடைக்கின்றீர். ஆனல் இவளுக்கோ காந்தட் பூ வாடி விழுவதுபோல அழகிய விளங்குகின்ற வளை இறையினின்றும் கழலும்.

நீர் ஆரவாரத்துடன் செல்கின்றது நமக்குக் குற்றத்

தைச்செய்யும். நீர் பிரிவீராயின் இவள் தன் அழகு அழிந்து இறந்துபடுவாள். உம்மை யான் ஒன்று வினவுகின்றேன். நீர் கருதிய தேயத்துச் சென்று முயன்று தேடும் பொருள் இன்பந்தருதலேயன்றி இவள் இனிய உயிரையும் தருதல் செய்யுமோ?

8

இது, சொல்லாது பிரியலுற்ற தலைவன் குறிப்பறிந்து, தோழி, பொருளது நிலையாமை கூறி அவளோடு கூடிச் செல்கின்ற இல்வாழ்க்கைச் செலவே பொருள் என்று செலவைத் தடுத்தது.

அருள் இல்லாத மந்திரி நடுவு நிலைமையைக் கைவிட்டு நீங்கி தனது மனத்திற் கிடந்த காரியத்தைச் சொல்ல, அதனைக் கேட்டுக் கொடுந்தொழில் புரிந்த அரசனுடைய ஆளுகை சுடும். அவ்வெப்பத்தைப்போலச் சூரியன் வெய்ய கிரணங்களைச் செலுத்தி மலை இடங்களைக் காய்வான். அதனால் வண்டு மொய்க்கும் மதம் ஒழுகும் யானைகள் அழகழிந்தனவாய், ஈரமற்ற நிலத்தை உழுகின்ற கலப்பைகள்போலக் கொம்புகளை ஊன்றிக் கைகளை நிமிர்த்தி நிலத்தே கிடக்கும். இவ்வகை நிகழுமாறு மலைகள் வெம்புகின்ற போதற்கரிய கொடிய காட்டை எங்களுக்குச் சொல்லாதே போகத்துணிந்த உமக்கு ஒரு காரியம் கூறுகின்றேன் அதனைக் கேட்பீராக.

ஐயனே! ஏழு நரம்புகளும் விரும்புவார்க்கு உள்ளவாய் விரலால் தடவி வாசிக்கப்படும். தானக் கோலின் இடையே அகப்பட்டு நின்ற நரம்பு, ஏழு நரம்புகளின் பயன் இன்றும் படி அறுந்துபோம். இவ்வியல்பினதாகிய யாழினும் நிலையில்லாத பொருளை அறிவுடையோர் விரும்புவரோ?

திருமகள் தம்மை மனத்தால் விரும்பிப் பெற்றவர்களிடத்தில் அவர்கள் விரும்பிய காலம் வரையும் இருக்கமாட்டாள். பிரியுமிடத்துப் பிறர் இகழும்படி அவர்களுக்கு ஒரு வலியும் இன்று ஆகும்படி மனம் மாறுவாள். இவ்வகையான திருமகளினும் நிலையில்லாத பொருளை அறிவுடையோர்கள் விரும்புவரோ?

அமைச்சர் தமக்கு உயர்ச்சி மிகும்படி தாம் பெறும் பயனைப் பாராது அரசர் ஆக்கம் கருதி முயல்வர். அரசன் அவர்களைக் கோபிக்கும்பொழுது தம் (அரசனது) காரியத்தை முயன்றவனென்று நினையாதும் பழமை கருதாதும் பொருள் முதலியவற்றை அல்லாமல் உயிரையும் கொள்வர். அவ்வகையான *அரசினும் காட்டில் நிலையில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர் விரும்புவரோ?

இவ்வாறெல்லாம் யான் சொல்லா நிற்கின்றேன். ஆதலின், பெரும! பொருளை விரும்பாதிருத்தல் நினக்குப் பொருந்தாது; ஆராயிற் பழியுமின்று. ஆகவே இப்பிரிவை நீர் தவிர்தலை யான் விரும்புகின்றேன். அரசன் பலரைக் காக்க வருகின்ற விருந்தை எதிர்கொண்டு தன் மனைவி விரும்பும்படி அவருடன் கூடி இருத்தலாகிய அதுவே பொருளாகும்.

9

இஃது, உடன்போய தலைவியின்பின் சென்ற செவிலி, இடைச் சுரத்தே முக்கோற் பகவரைக் கண்டு, இவ்வகைப் பட்டாரை அவ்விடத்திற் கண்டீரோ, என வினவியபோது, அவரைக்கண்டு அஃது அறம் எனவே சந்திப் போந்தேம். நீர்

---

* அரசன் உயிர் வாங்கினவன்றே கெடுவன் என நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பர்.

அவர்களுக்காக வருந்த வேண்டா, என எடுத்துக்காட்டி, அவர் (முக்கோற்பகவர்) தேற்றியது.

உறியிலே வைத்த தண்ணீர்க் கரகத்தையும், முக்கோலையும் தோளில் வைத்துக்கொண்டும், வெயிலைத் தாங்குதற்குக் குடையைப் பிடித்துக்கொண்டும், அதன் நிழலிலே வெப்பமான காட்டுவழியே சோர்ந்து செல்லும் ஒழுக்கமுடைய அந்தணர்களே! எனது மகள் ஒருத்தியும் வேறொருவளுடைய மகனும் பிறர் அறியாத காதலர்களாயிருந்து இப்பொழுது பிறர் அறிந்த கூட்டம் உடையவர்கள் ஆயினர். இவ்வகையான இருவரை வழியிடத்திற் கண்டதுண்டோ?

அதுகேட்ட அந்தணர், அவ்வகையினரைக் காட்டிடத்தே காணாதிருந்தோம் அல்லேம். கண்டு அது முறைமையானது என்று எண்ணி வந்தோம். ஆண் மக்கட்குச் சொல்லப்படும் அழகையுடைய தலைவனோடு இவ்வரிய வழியை கடந்து செல்லப்போகும் ஆபரணமணிந்த இளமையுடையவளுக்கு நீர் தாய்போலக் காணப்படுகின்றீர்.

வாசமுள்ள சந்தனமரம் சந்தனத்தை உடம்பில் பூசுகின்றவர்களுக்குப் பயன்படுதல் அல்லாமல், மலையிடத்துப் பிறந்ததாயினும் அம்மலைக்கு ஒரு பிரயோசனமுங் கொடுக்கமாட்டாது. அதுபோலவே உமது மகளும் பயன்படும் பருவத்து நுமக்கும் பயன்படாள்.

தலைமையான முத்து, அணிபவர்க்குப் பயன்படுவதல்லது, கடலிடத்துப் பிறந்தனவாயினும் அக்கடலுக்கு என்ன பயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுமிடத்து உமது மகளும் பயன்படும் பருவத்து நுமக்குப் பயன்படாள்.

ஏழுநரம்பாற் கூட்டிய இனிய ஓசைகள் பாடுவார்க்குப் பயன் கொடுத்தல் அல்லது, யாழிடத்துப் பிறந்தவாயினும் அந்த யாழுக்கு என்ன பயனைக் கொடுக்கும்?

ஆனால் மிக்க கற்பினையுடைய அவளுக்காக வருத்த முறன்மின். இருமுதுகு வரினுஞ் சிறந்த கணவனை வழிபட்டு அவன் பின்னே போனாள். இம்மையில் இங்ஙனம் கற்புப்பூண்டு நிகழ்த்தும் இவ்வில்லறமே அறங்களில் தலைமையான அறம். மறுமையில் இவ்விருவரும் நீங்காமல் சுவர்க்கத்திலே செல்லும் வழியும் அவ்வழிபாடே.

10

இது, தலைவனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி, இவ்வகைப்பட்ட சுரத்தைப் போதல் காரணமாகப் பிரிகின்றீர் எனக் கேட்பின் தலைவி இவ்வகை ஆகற்பாலள் எனச்சொல்லி செலவழுங்குவித்தமை.

நீர் செல்லத் துணிந்த காட்டிடத்துள்ள மரங்களின் கிளைகளிலுள்ள தளிர்கள் வறியவன் இளமைபோல் வாடியிருக்கும். கொடுத்தற்கு மனம் சிறியவனாகிய செல்வன் சேர்ந்தவர்களைப் பாதுகாவாதவாறுபோல மரங்கள், சேர்ந்தவர்களுக்கு நிழல் இன்றி நிற்கும். உலக ஒழுக்கத்தைக் கடந்து யாவர்க்கும் தீங்கு செய்து பின்பு புகழ் இல்லை ஆனவனுடைய முடிவு காலத்து அவன் கிளையே அன்றி அவனும் கெடும். அதுபோல மரங்கள் கிளைகளே அன்றி வேருடனே நின்று வெம்பும்; வெம்பி சூரியனுடைய கதிர்கள் சுடுகையினாலே வருந்தி, கொலைத் தொழிலுக்கு அஞ்சாத அமைச்சராலே குடிசனங்கள் அலறும்படி முறையின்றி பொருளை வாங்கிக்கொண்டு செங்கோல் வளைந்த குடைநிழலில் தங்கிய உலகம்போல உலறும்.

மெத்தை விரிக்கப்பட்ட படுக்கையிடத்தே துயிலும் போது நீ அவளது வருத்தம் அறியாது, அவள் தழுவிய கையைவிட்டு நீங்குவாயாயினும், தனிமைகொண்டு வருந்து

வாள். அவள் கூட்டத்தைவிட்டு நிலையில்லாத பொருள் காரணமாக வேற்று நாட்டிடத்தே நீ போவை என்று யான் கூறக் கேட்பின் அவள் நெஞ்சழிந்து ஒளி கெடு வாளோ? இறந்துபடுவாளோ? (இறந்துபடுவாள் என்ற வாறு).

நீ விளையாட்டாகப் பிரிந்து சிறிதுபொழுது நீடித்திருப் பினும் மேன்மையுடைய இவள் அத்துணைப் பிரிவுக்கு அஞ்சிக் கலங்குவாள். இவளைப் பிரிகின்றோம் என்னும் கவற்சியின்றி, முயன்று தேடும் பொருள் காரணமாக நீ போவை என்று யான் கூறக் கேட்பின், கண்கள் உறங்கா வாய் கவலை கொள்வாளோ? இறந்துபடுவாளோ?

நீ இடைவிடாமல் அருளோடு, பார்க்கின்ற பார்வை அவளிடத்திற் படாது ஒரு சிறிது நீங்கினும் வருத்தங் கொண்டு நெஞ்சழிபவள், நீ பொருளை நன்றென்று கருதித் தன்னைப் பிரிந்து அவ்விடத்தே போவை என்று யான் கூறின் கண்டார் மருளும் அழகு கெட்டு மிகவும் மயக்கம் மிகுவாளோ? இறந்து படுவாளோ? "புனைந்த பூணினை யுடையாய்! நீ பொருளைத் தேடுதலை விரும்பிப்போகில் இவளுடைய உயிர் தாமும் போம்" என்று உனது பிரிவாற் ருமையை யான் நின்தலைவனிடம் கூறினேன். புகழப்படும் வேலையுடைய பெருந்தன்மை யுடையவன் நீண்ட வழி யிடத்திற் செல்லும் போக்கைத் தவிர்த்தனன். இனி நின் வளைகள் கழலாது இருப்பனவாக.

11

இது, அறத்தினுப் பொருளாக்கி அதனுற் காமம் நுகர்வேன் எனக் கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிந்த காலத்து, தலைவி "காடு கொடியதாயினும் இவ்வகைப்பட்டதும் உள்ளது என்று கூறினுர்.

அவை இப்பொழுது காணப்படுதலின் வருவர்" எனத் தோழிக்குக் கூறி அதற்கு நிமித்தமும் கூறி ஆற்றுவித்தது.

நமது காதலர், விளங்குகின்ற ஆபரண மணிந்தவளே! (அறத்தான் ஈட்டிய பொருள்) தமக்கு அருள் செய்துவந்த அந்தணருக்கும் தவத்தர்களுக்கும் வேண்டுவன கொடுத்துத் தருமஞ் செய்தலும், பெரிய பகைகளை வென்ற செருக்கினுல் தம்மை வழிபடாதாரை அழித்தலும், முற்பிறப்பில் உண்டான காதலினுலே இப்பிறப்பில் மனம் பொருந்திய காமத்தைத் தருதலும் செய்யும் என்று நமக்குக் கூறிப் பொருள் வயிற் பிரிவல் நன்று என்று எண்ணிப் போனுர். அவர் இப்பொழுது வருவார்போல் தோன்றுகின்றது. யான் அவர் வருவார் என்று துணிந்து சொல்லுகின்றேன். இப்பொழுது அதற்குக் காரணங் கேள்.

பொன்னுற் செய்த கனத்த காதணியை உடையவளே! அவர், நெருப்புப்போன்ற வெம்மையால் அடி தாங்க முடியாத சூடாகக் காடு இருக்குமென்று சொன்னுர். அக்காட்டிலுள்ள ஆண் யானை, துடிபோன்ற அடிகளுடைய யானைக் கன்றுகள் நீர்நிலையில் இறங்கி தாயும் தந்தையும் உண்ணவேண்டுமென்று கருதாது கலக்கிய சிறிய நீரை முதற் பிடிக்கு ஊட்டிப் பின்பு தானும் உண்ணுமென்றும் அவர் கூறினுர்.

இலைபசுமை அற்றுக்காய்ந்த மரக்கொம்பர்கள் இன்பத்தினின்றும் நீங்கிச் சென்ருரைத் துன்பம் உறுத்தும் தன்மையின என்றும் சொன்னுர். அவர் சொன்ன காட்டிடத்தே ஆண் புருக்கள் தாம் அன்புகொண்ட இளைய பெண் புருக்கள் வெம்மையால் இளைத்த வருத்தத்தை சிறகு விரித்து நிழலாலே தீர்க்கும் என்று சொன்னுர்.

காடுகள், ஞாயிற்றின் வெவ்விய கதிர் படுகையினுல் மலையின்மேல் நின்ற மூங்கில்கள் வாடிச் செல்வர்களுக்குச்

செல்லுதற்கு அருமையுடையதா யிருக்குமென்றுஞ் சொன்னார். அக்காட்டிடத்தே நிழல் இல்லாமையினால் ஆண் மான், வருந்திய இளைய பெண் மானுக்குத்தான் நின்று நிழலைக் கொடுத்து உயிர் அளியாது நிற்குமென்றும் சொன்னார்.

இவ்வியல்பினதாகிய காட்டு வழியே சென்றவர் எமது அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகைக் கெடுப்பவராகார். அதற்குக் காரணம் என்னெனில் நம் மனையிடத்துப் பல்லியும் நல்ல இடத்தில் அவர் வரவுக்கு ஏற்பக்கூறினது. எனது இடக் கண்ணும் துடியாநின்றது.

"பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே" (கலி 11)

12

இது தலைவனால் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, காட்டது கடுமையும் தலைவியது மென்மையும் இளமையது அருமையும் கூறிச் செலவு தவிர்த்தது.

ஐயா! நீர் செல்ல நினைந்த காட்டிடத்தே, முள்ளைக் கட்டிட்ட நீண்ட வேலியைப்போல, கொலைத் தொழிலுடைய வேடரது வில்லாலே கொல்லப்பட்டவர்களது உடலை மூடிய இலைக்கும்பங்கள் நிரையாகக் கிடக்கும். தீமை நிறைந்த வழியில் நீர்வற்றும் சுனையிடத்து தண்ணீர் உண்ண விரும்பிய உடம்பு வாடிய யானைகள் சூழ்ந்துபடியும். படியுமிடத்து கை சுடுகையினாலே யானைக் கூட்டம் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து மலையிடத்தே ஓடும். அதனால் பழைய வழிகள் தெரியாது மறையும்.

நீர் முன் துயில் கொள்ளும் காலத்து மிகச் சிறிய பொழுது தாழ்த்து துயில்கொண்டு எழும்பினும் இது என்னோ என்று நின்காதலி அஞ்சுவாள். இவ்வியல்பி

னைக் கைவிட்டு பொருள் விருப்பால் பிரிந்து செல்கின்ற வரே! நீர் மிகவும் வலிய நெஞ்சுடையராய் தேடத்தக்க பொருளைத் தேடி முடித்த செல்வத்தால் உண்டாகும் பொருள் இவ்வின்பம் என்று கூறுகின்றீர். நீர் அப்பொருளைத் தேடிவரும் குறித்த காலத்தளவும் இளமையும் காமமும் நின்னிடத்து நில்லாவாய் நாள்தோறும் கழியும். அது வல்லாமல் இறக்கும் நாள் இது என்று உலகத்தில் அறிந்தவர்களும் இல்லை. முலை இடத்துள்ள பூமாலை கசங்கும்படி முயங்கும் நாள்கள் இன்னும் கழியாமையைக் கருதுவாய். காமம் குற்றப்பட அதனோடு மாறுபாடுகொண்டு பொருளிடத்தே விருப்பம் நிகழ்ந்து போகின்றவனே! தமக்கு வருகின்ற மரணத்தையும் மூப்பையும் மறந்திருக்கின்ற அறிவில்லாரைப் போல நில்லாது, அவற்றை நினைந்திருக்கும் நன்மக்கள் நிற்கின்ற வழியே நில்.

13

இது, தலைவனுற் பிரிவுணர்த்தப்பட்டு ஆற்றளாகிய தலைவி, “யான் உம்மோடு வருவேன்” என்றாளாக, தலைவன் அவளது மென்மையும் காட்டின் கடுமையும் கூறி உடம்படானாக ஆற்றளாகிய தலைவியைத் தோழி, “அவர் நம்மோடு நகையாடிச் சொன்னார் பிரிவரல்ல” ரென வற்புறுத்தியது.

மிகுந்த போர்த் தொழிலுடைய அரசன் கோபித்துப் படை எடுத்துச் சென்ற பகைவர் நாட்டை நெருப்பு உண்ணும். நெருப்புத் தின்ற கரியுடைய வறந்த நிலத்தே மலர்ந்த பொரிகளைப்போன்ற நிறத்தையுடையன இளைய புள்ளி மான்கள், உணவு கிடையாது வருந்திய பெண் மான்கள் முறுகிய கொம்புடைய ஆண் மான்களுடன் பேய்த்தேரை நீரென்று கருதிப் பருகுதற்கு ஓடும். மரல்

வாடும்படி மலைகள் கொதிக்கும். மந்திகள் உணவின்றி வருந்தும். உடல் வாடிய உரல்போன்ற அடிகளையுடைய யானைகள் நீரூற்றுகள் வற்றுதலால் நீர் உண்பதற்கு நீர் நிலை காணாமல் சேற்றின் ஈரத்தை நுகரும். இவ்வகையினது யாம் செல்லக் கருதிய அரிய வழி.

விளங்குகின்ற வளையினையுடையாய்! நீ எம்மோடு வருவையாயின் நின்னுடைய மலர்மேல் நடக்கின்ற மெல்லிய அடிகள் கல்லைத் தீண்டும்; தீண்டுமாயின் தாமரைப் பூவின் அல்லியைச் சேர்ந்த இதழ்கள் சாதிலிங்கம் சேர்ந்தனபோலக் கறுப்பன அல்லவோ?

அழகிய ஒளியுடைய நெற்றி யுடையவளே! சிங்கக் கால்மேல் தைத்த தூங்கு கட்டிலில் அன்னத் தூவியாற் செய்த மெல்லிய இடத்தே உறங்கும் நீ எம்மோடுகூட வரின், அக்காட்டில் பொய்யான சிங்கம் இல்லையாக, விலங்காகிய சிங்கத்தின் குரலைக் கேட்டு அஞ்சுவை அல்லையோ?

கிளி மொழியாய்! நீ எம்மோடு வருவாயானால் மழைக்கு நீட்டிய தளிரை ஒத்த அழகினையுடைய மேனி, உலர்ந்த சிறிய பற்றைகளை மறைத்து முழங்குகின்ற நெருப்பின் நடுவை ஊடறுத்துவந்த காற்றுத் தீண்டில் அழகு கெடும் அன்றோ?

நினது அழகு கெடும் என்று அச்சமான தன்மையுடையவற்றை நின்காதலர் கூறுகையினாலே யாம் பிரியின் இவள் இறப்பள் என்று பிரியார். ஆதலான் மனம் மாறுபட்டு வினையிடத்துப் பிரிகுவரென மனம் அழியாதே. வளைந்த மகரக்குழை உடையாய்! காடு கடுமை யுடையது, செல்லற்கு அருமையுடையது என்று அவர் சொல்லுவாராயின் நினது மெய் நடுக்கத்தைக் காண்டற்கு ஒரு விளையாட்டைக் குறித்துக் கூறினாரென்பதல்லது பிறிது கருதிச் சொன்னாரல்லர்.

14

இது; தலைமகனால் பிரிவு அறிவிக்கப்பட்ட தோழி; தலைவனுக்கு, முன்னையிலும் சிறப்பாக இனிது பாராட்டியதெல்லாம் எம்மிடத்திற் பிறந்த வெறுப்பு என்பது இப்பொழுது அறிந்தேன். இவ்வகைப்பட்ட செலவு நினக்கு என்ன காரணத்தால் வந்தது" எனக் கூறி அவனது போக்கைத் தடுத்தது.

"என் காதலி துயில் செய்கின்ற அணைபோன்று மிருதுவானதும் அழகினையுடைய மூங்கில் போன்றதுமான தோளினையுடையள். நிமிர்ந்த நீலமலர் போன்ற அழகினையுடைய இரண்டு கண்களுடையள்; வண்டுகள் விரும்பும் முல்லை முகைபோன்ற நேரிய ஒழுங்காகிய பற்களையுடையள்; வாசம் பொருந்திய நெற்றியுடையள்; மேகம் போன்று கரிய கூந்தலுடையள்; மார்பிடத்தே அழகிய தேமலையும் பருத்த முலையினையும் உடையள். கையிடத்தே நிரையாகிய வெள்ளிய வளைகளையும் உடையள்" என்று பலவாகிய புனைந்துரைகளால் பண்டையிற் காட்டில் கொண்டாடி இவ்வாறு இனிய மொழிகளைக் கூறினீர். இப்பொழுது என்னை வருத்தத்தே செலுத்துகின்ற தன்மையால் நீர் எம்மிடத்து வெறுப்பாகுதலை இப்பொழுது அறிந்தேன்.

மயக்கந் தருகின்ற நின் அழகிய பார்வையே பொருளல்லது நன்கு மதிக்கப்படும் பொருள் வேறுண்டோ என்று கூறிய நீர் மயக்கத்தினால் அவ்வன்பை மறந்தீரோ?

காதலிக்கப்பட்டவள், "கையில் பொருள் இல்லாதவர் என்னகாரியத்தைச் செய்வ" ரென்று உறவுபோல இருந்து உறுதி அல்லாதன கூறுவார் கூறும் மொழிகளை உமக்குப் பொருளாக மதித்தீரோ?

நல்ல வழியின்றிப் பொருள் தேடுவார்க்கு அப்பொருளே அவரை நீங்கி இம்மையினும் மறுமையினும் பகையாவதை அறிபீரோ?

பொருள் இத்தன்மையதாதலால் அப்பொருளையன்றி எம்மையும் பொருளாக மதிப்பாய். எங்களுக்குள் முயங்கின முயக்கத்தை கைவிட்டு நீ போகையினாலே பெறுகின்ற பொருளிடத்து அவாவைக் கைவிடுவாயாக. அதுவே நிலை பெறும் பொருள்.

15

இது, பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி தலைவியின் ஆற்றாமையும் இளமைய தருமையும் கூறி, நீர் பிரிந்து செய்யக் கருதியவை எக்காலத்தும் செய்யலாம். கழிந்த இளமையைப் பொருளாய் மீட்கலாமோ எனக் கூறியது.

அன்பும் அருளுமின்றி நீர் செல்ல நினைந்த காட்டு வழியிடத்தே சினத்தினையுடைய மறவர் திரிவர். அவர்கள் படைக்கலங்களுடைய சேனையோடு அரசர் வந்து போர் செய்யினும் அழகிய சிலை மரத்தாற்செய்த வில்லின் முறுக்கியநாணில் எழுந்த சிங்கம் கர்ச்சித்தாற்போன்ற சிறு நாணொலியாலே அவரைப் புறங்காண்பர். அவ்வாறு செய்யின் அன்றி அவர்கள் அம்பை வில்லிலே தொடுத்தலை நாணுவர். அச்சம் தரும் துடியினது ஓசையையும் வலிய பார்வையையும், வலிய கழுத்துடைய மானின் கொம்புபோல திருகி முறுக்குண்ட தாழ்ந்த தாடியினையும் உடைய அம்மறவர் வழிப்போக்கரின் பொருளைக் கொள்ளை அடிப்பர்; பொருளைப் பறித்துக்கொண்டு அவர்களுக்குக் காயம் விளைப்பர்.

நீ அகப்பொருளைக் கைவிட்டுப் புறப்பொருளை எண்ணிப் போக விழைந்தாய். இவளுடைய நிறம் அசோகின் அழகிய தளிரை ஒக்கும். நீ பிரியின் அந்நிறம் மாறிப் பசலை நிறம் கொள்ளும். இவ்வாறு அவளது பழைய அழகு கெட்டால் அதனை புதிதாகத் தேடும் பொருளினால் பெறலாமோ?

இவளுடைய திருமுகம் இனிய கிரணங்களுடைய திங்களை ஒக்கும். அந்த முகம் பாம்பு சேர்ந்த திங்களைப் போலப் பசப்புப் பரந்து (கெட்டக்கால்) மெய்ப் பொருளை நினைந்து நீ சென்று, அவரிடத்துக் கற்ற பொய்யற்ற நூற் கேள்விகளாலும் முன் மனத்திற் றங்கிய மாசற்ற விரதங்க ளாலும் மீட்கலாமோ ?

முறுக்கவிழ்ந்த கரிய நீலமலரை ஒத்தஇவளுடைய கரிய கண்கள் அழுது, எரிகின்ற திரி கக்கிய நெய்போலச் சுடும் படி தெளிந்த கண்ணீரைச் சிந்தும். இவ்வாறு கெட்ட அழகை, பிறநாட்டிற் போய்ப் பெற்ற பற்றை அறுத்த ஞானத்தினல் மீட்க முடியுமோ ?

இவளின் உறுப்புகள் அழகு கெடாமல் பாதுகாத்துப் பின்னர் நீ நினைந்தவற்றை ஆராய்ந்து பார். அக்கல்வி யினல் உண்டாகும் பெருமையோ இவ்விடத்திருந்து நாடோறும் செய்துகொள்ளும் செயலாயிருக்கும். முளை போன்ற நிரையான பற்களுடையாளுடைய ஆராயப் பட்ட இளமை போனபின்பு அக் கல்வி அவ்விளமையைத் தருமோ ?

16

இது; தலைவன் போநள்வயிற் பிரிந்தவிடத்து அவன் போகிய காட்டது கடுமை நினைந்து ஆற்றள் ஆகிய தலைமகள், அவர் இப்போநட்டாக நாம் இவ்வகைப்பட்ட தெய்வங்களைப் பரவுதல் நம் கற்புக்கு இயைந்ததோ என, அது கேட்ட தோழி, “அவர் திநம்பினர் நீ கவலவேண்டா” எனக் கூறியது.

துயிலில்லாமல் பசந்த எனது கண்கள் வருந்தி கண்ணீர் சொரிந்து நிறம் வாடி அழகு கெட்டன. தாழ்ந்த முன்கையினின்றும் வளையல்கள் கழல்கின்றன. இவ்வழ

கின் அழிவுக்கு அஞ்சினேன் அல்லன். பிரிந்து சென்ற தலைவர்பொருட்டு யான் ஒரு காரியஞ் செய்ய நினைந்தேன். அதனாலும் பெறப்படுவது என்? அக்காரியம் தானும் ஆராயுமிடத்து நம் கற்புக்குப் பொருந்துவதன்றாய் இரா நின்றது.

நங் காதலர், யாம் இயற்கை நலம் கெட்டு இவ்விடத்திருந்து வருந்திப் புலம்பும்படி நம்மைக் கைவிட்டுப் பிரிந்தார்; பின்னர் என்னை நினையாராயினர். பொருள்மேல் அன்பு மிகுந்து நம்மேல் அன்பைத் துறந்து அவர் செல்லும் அரிய வழியிடத்தே பாறைகள்மீது வெப்பம் உண்டாகும். அவ்வெப்பம் நீங்கும்படி மிகுந்த மழைத்துளிகளை சிதறுவாயாக என்று இனிய ஓசையுடைய மேகத்துக்குரிய ஞாயிற்றைத் துதித்து இரக்க நினைந்தேன். இக்கருமம் கற்பிற்கு இயைவதாகுமோ? அல்லவே.

அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை உடையாய்? இவ்விடத்தேயிருந்து நாம் தனிமையுறும்படி பொருளை விரும்பிச் செல்லுமிடம் பகைவர் நாடுஎன்றும் கருதாராய் நங்காதலர் பிரிந்தார். அவர் செல்லும் வழியில் மரக்கொம்புகள் வாடும்படியாக எறிக்கும் உன் சினம் தணிவாயாகவென்று நெருங்கிய க்திருடைய ஞாயிற்றைத் தொழுது நாம் வேண்டிக் கொள்ளுதல் கற்பிற்கு இயைவதொரு காரியமோ.

ஒள்ளிய பூணினையுடையாய்! நம் காதலர், இவ்விடத்தே யிருந்து நாம் வருந்த நம்மிடத்தில் அருள் இல்லாராகி பொருளிடத்தே விருப்பமுடையராய் அகன்று சென்றார். அவர் செல்லும் அரிய வழியிடத்து, சிறிய உயர்ந்த பற்றைகளிலே தங்கி, வந்த வெப்பம் ஆறி அவர்மீது படுவாயாக என்று தொழுது காற்றைத் தருகின்ற ஞாயிற்றினை வாழ்த்தின் நம் கற்புக்கு எற்குமோ? அல்லவே.

தேன்போன்ற வார்த்தையுடையவளே! இவ் வியல்

பினராகிய மற்றத் தெய்வங்களேயும் மனத்தில் வேண்டுதல் செய்யக்கருதி, தேடுகின்ற பொருளால் உண்டாகும் சிறப்பை நினைத்துச் செல்கின்றவரிடத்து மனம் சுழலாதே. வற்கடகாலத்திலே உலகம் கெட்டதாயின் உலகில் மழையைப் பெய்விக்கும் கற்பினையுடையவள் நிறம் கெட்டு பசப்புப் பரத்தல் உண்டாம் என்று கருதி, அவருடைய முயற்சியிடத்தே அறக்கடவுள் சென்று விலக்கிற்று. இனி வருந்தல்.

வறனுேடின் வையகத்து வான்றருங் கற்பினு(ள்)

(கலி—16)

17

இது, பகைவர் திறைதந்த நாடு காத்தற்குப் பிரிகின்றமை யுணர்ந்த தலைவி வேறுபட்டமைகண்டு தோழி அவனை எதிர்ப்பட்டு அவளது ஆற்றாமையும் இளமைய தநமையும் கூறிச் செல வழுங்குவித்தது.

வாசம்பொருந்திய நெற்றியுடையவளே! "எனது தலைவர் (போர்புரியும்) படைக்கலங்களைப் புதிதாகச் செய்து தாம் மேற்செய்யும் கருமத்தின் நினைவினல் என்னை முயங்காது மெத்தைகள் பரப்பப்பட்ட படுக்கையிற் கிடந்தார். முயங்குதலைப் பெருத யான் அவன் புறத்தைத் தழுவினேன். அப்போது அவர் யான் பிரிந்தால் இவள் எவ்வாறு ஆற்றுவாள் என்று பொருமுச்செறிந்தார். இப்பொழுது இவர் கருதிய காரியம் எவ்வகையினது" என்று நினைந்து உனது கூட்டத்துக்கு இடையூறு வருமென்று கருதினவரிடத்து நீ ஒழுகாது மிகவும் ஏங்கி நடுங்காதே.

இவள் அழகு கெட்டு வருந்த நீ பிரிந்து வலிய காவலாலே பகைவர் தந்த நாட்டை விளக்க மிகவும் துணிவை.

அவ்வாறு துணியுமிடத்து பூரணைக் காலத்துக்குப்பின் சந்திரன் தேயுமாறுபோல நாடோறும் நிலைகுலைந்து கெடும் அழகு இவளுடன் நிலைபெறுமோ?

இவள் வலிய காமநோய் வருத்துகையால் அழகு அழிவாள். நீ அவளைப் பிரிந்து பகைவர் தந்த நாட்டைக் காத்து திரண்ட பொருளைப் பெறுவதற்கு முயல்வை. அங்ஙனம் முயலுமளவில் தாமரை முகைக்குக் கூற்றமாகிய அலர்ச்சி அதன் குறைவிற்குக் காரணமானாற்போல, இவளுக்கு விதித்த வாழ்நாளும் இவளுடன் நிலைபெறுமோ?

இவளது உறுப்பழகும் தோற்றப் பொலிவும் கெடும். நீ மலைந்து பகை கெடுத்து, நாடாகிய பயனைத் தரும் காவற் பிரிவை நினைந்து முயல்வை. அவ்வாறுயின் வண்டுகள் நுகர்தற்கு தாது அலர்ந்த பூவையும் முகையையும் உடைய தடாகம் நாள்தோறும் குறையுமாறுபோல, நாள்தோறும் குறையும். இவளுடன் நிலைபெறுமோ?

பெரிய புகழுடைய தலைவனை அடைந்து அறன் உண்டாக நினைந்து யான் கூறிய வார்த்தைகள் மருத்துவன் ஊட்டிய மருந்துபோல நல்மருந்தாயின. அவன் மனம் மகிழ்ந்து போக்கைத் தவிர்ந்தான்.

18

இது, போநள் வயிற் பிரிய நினைந்த தலைவனை நாளது சின்மையும் இளமையது அருமை முதலியவற்றைக் கூறிச் செலவு தவிர்த்தது.

ஐய! அரிய பொருளிடத்திற் செல்கின்ற ஆசை தூண்டுதலால் பிரிந்துபோயிருத்தலை நினையாதே. நீ தலைவி தோளில் விரும்பி எழுதிய தொய்யில் தருகின்ற அழகினையும், நின்னை வலியாகவுடைய இவள் மார்பிற் சுணங்கின்

அழுகையும் கைவிட முடியுமாயின் நினைந்து பார். நீ நன்கு மதித்த பொருளும் சென்றவர்கள் தத்தம் நிலைமைக் கேற்பக் காலம் நீட்டி நின்று தேடுவதன்றி இப்பொழுதே அள்ளிக்கொள்ள ஓர் இடத்திற் கிடவாது. பொருள் தேடப் போகாதிருந்தவர்கள் எல்லாரும் உண்ணாது இருந்தாருமல்லர். இளமையும், இருவரும் ஒத்த காமமும், சேரப் பெற்றவர்கள், விரும்பத் தக்கதொரு நன்மை அச் செல்வத்துக்கு இல்லை. இல்வாழ்க்கையானது தமது நாளெல்லாம் *உள்ளே ஒரோ ஒருபுறத்தில் ஒரோ ஒரு கைகளாலே தழுவி, ஒன்றன் பகுதியாய ஆடையை உடுத்திருப்பவராயினும் பிரியாதிருப்பவர்களுடைய வாழ்க்கையே வாழ்க்கை. கழிந்த இளமை மீண்டு தருதற்கு அரிது.

19

இது, பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி செலவு விலக்கவும் பிரிவின்மேற் சென்ற உள்ளத்தினனாயினானை நீ பிரியின் இவள் இறந்துபடும் எனக் கூறிச் செலவு மறுத்தது.

ஐய! வஞ்சனையில வாய் இனிய சொற்களை மெல்லச் சொல்லித் தழுவின அக் களவொழுக்கம் நிகழ்ந்த நாளிற் கூறியவை எல்லாம் பொய்யாயிருத்தலை அறிவில்லாத யான் எங்ஙனம் அறிவேன்? அகன்ற மனையில் உள்ளாரால் அடக்க வொண்ணாத அலரை எம்மிடத்தே தந்து ஞாயிறு கோபிக்கும் வெப்பமான காட்டே போக நினைத்தலை இப்பொழுது அறிந்தேன். இனி நீர் நல்ல தன்மை உடையை அல்லை.

---

* பொருள் இன்மையால் உள்ளே ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொண்டு வெளியே ஒரு ஆடையை உடுப்பராயினும் என்பது இன்மையது இழிவு.

நீர் நினைந்த காரியத்தே செல்வீராக. சென்று அவ்விடத்துச் செய்யும் காரியத்தை முடித்தபின் இவ்விடத்தினின்றும் வருவாரை, "நாம் வருந்தும்படி விட்டுவந்தவராகிய எனது தலைவியின் செய்தி அறிவீரோ" என்று வினவாதீர். வினவின் அவள் இறந்துபட்டிருக்கவும் கூடும். அது கேட்பின் உமது தலைமை அழியும்படியாக அவ்விடத்தில் நீர் புரியும் காரியம் முடியாமல் அவ்விடத்தில் அவலம் பிறத்தலும் உண்டு.

20

இது, பிரிவுணர்த்திய தலைவர்க்குத் தலைவி எம்மையும் உடன்கொண்டு செல்மின் என்றற்கு, தலைவன் கானின் கடுமையும் தலைவியின் மென்மையும் கூறுவது கேட்ட தலைவி நாளது சின்மையும் இளமைய தருமையும் கூறி எம்மையும் உடன்கொண்டு செல்மின் என்றது.

யான் செல்லத் துணிந்த காட்டில், பல உணவுகளையும் விளைந்து கொடுத்து எல்லாரையும் நுகர்விக்கும் பயனையுடைய நிலத்தில் ஞாயிறு கோபத்தோடு தனது கதிர்களைச் சொரியும். அதனால் குளிர்ச்சியை விரும்பிக் கூடும், பசியால் மெலிந்த யானைகளைத் தாங்கும் மலை வெம்ப மண் பிளக்கும். தெளிந்த நீர்நிலைகளும் வற்றிப் புழுதி எழும்.

"கிளிமொழியாய்! அழல்போன்று வெய்ய சுரம் மழை பெய்தலைக் கண்டறியாது. ஆதலின் அக் காடு நின் அடிக்குப் போதற்கு எளியதாயிருக்குமோ"வென்று கூறுகின்றவரே! உமது மார்பிடத்தில் முயக்கத்தை, கண்டார், காற்றினும் காட்டில் ஓர் எல்லையில் அகப்பட்டு நில்லாதவனுடைய வாழ்நாழ் என்று கூறும்படியாக யான் அதனை (முயக்கத்தை) வாழ்நாளாகவுடையேன். ஆதலால் அவலத்

தைக்கொண்டு இவ்விடத்திலிருந்து நெஞ்சழிவேனே? இறந்துபடுவேன்.

"தன்னிடத்து ஊறுகின்ற நீர், அமிழ்தத்தை ஒத்தற்குக் காரணமாகின்ற எயிற்றையுடையாய்! வெஞ் சுரத்து வழி, தண்ணீருண்டலை விரும்பின் நீர் இன்று" என அறத்தைக் கூறுகின்றவரே! யான் உமது நெஞ்சு என்று சொல்லப்படும் தெளிந்த தன்மையை ஆறு நீர் கழிந்தாற்போன்ற இளமையாக உடையேன். ஆதலால் இவ்விடத்தே சுழன்று நெஞ்சழிவேனே? இறந்துபடுவேன்.

"மாட்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய மூங்கிலை வென்ற தோளினையுடையாய்! நீ வெப்பமான காட்டுவழியே வரின் அவ்விடத்தில் மரங்கள் நின் இளைப்பை ஆற்றும் நிழலை உடையனவல்ல" என்று கூறுகின்றவரே! நீர் நீங்கினால் எனது அழகு நீண்ட நிழலில் நின்ற தளிர்போல வெளுத்தலை அறிந்திருப்பேன். ஆதலால் யான் உமது திருவடியில் அருளைக் கைவிட்டு இங்கே இருத்தலைச் சூழ்வேனே? இறந்துபடுவேன்.

அவ்விடத்துக் காடு நீ அடைதற்கரிய வெம்மையுடையது என்று பின்னும் கூறுகின்றவரே! கல்லின் நெருக்கத்தால் எய்த அம்பு ஓடாத அரிய வழியிடத்துப் பெரிய கழுத்தினையும் அழகையுமுடைய ஆண் மான் பின் நீங்காமல் திரியும் பெண் மானையும் கண்டிருக்கின்றீரோ? அவை நீர் அறியப் பிரியாவே. ஆதலால் எம்மையும் உடன்கொண்டே சென்மின்.

21

இது; தலைவனால் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, அவனை நெருங்கிக் களவுகாலத் தொழுக்கம் எடுத்துக்காட்டலாய் றேனிவு

பட மொழிந்து போநளது நிலையின்மையும் அவளது ஆற்றமை யுங் கூறிச் செலவு மறுத்தது.

காட்டிடத்தே பால்போன்ற மருப்பும் உரலை ஒத்த அடியையும் மனங்கமழும் மதத்தையும் உடைய இனத்தைப் பிரிந்த யானை வழியைக் காவல்காத்து நிற்கும் இவ்வகை யான வழியே சென்று பொருள் தேடுகின்ற இடத்தே இவளைப் பிரிந்திருந்தால் நெஞ்சு விரும்பும் என்று அருளில் லாத சொல்லை நீ சொன்னாய். எம்மை விரும்பி நல்ல நறிய நெற்றியைத் தடவி நின்னிடத்தினின்றும் பிரியேன். நீ அஞ்சுதலைத் தவிர் என்னும் நன்மையுடைய சொல்லையும் நீ சொன்னாய். அவ்விரண்டினுள் உண்மையுடையது யாது என்று அறிகிலேன். நீ தேடுகின்ற பொருள் இத்தன்மை யோர் நமக்கு உரியவர் என்று கருதாது பிறரிடத்து நின்ற நல்வினையால் மீண்டும் மீண்டும் சென்று தங்கும். உன்னை யின்றி இமைப்பொழுதும் உயிர்வாழாத இளமையையுடை யவளது மூங்கில் போன்ற இரண்டு தோள்களையும் மறந்து பிரிந்திருப்பாயோ?

22

இது, பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி அதற்கு உடம்படாது தலைவனை நெருங்கிக் களவுகாலத்து ஒழுக்கம் காட்டி மறுத்தது.

அறிவுடைய மாந்திர்! தாம் வாங்கி உண்ணும் கடனை வழிபட்டு இரந்து வாங்கும்போது முகமலர்ந்திருத்தலும், வாங்கிய கடனைத் திரும்பக் கொடுக்கும்போது முகம் வேறுபட்டிருத்தலும் முன்பும் இவ்வுலகத்துள்ளார் இயல் பாகும். அஃது இன்றும் புதியது ஒன்று அன்று. இது போலவே நீர் மகளிருடைய நலத்தை அவர்களை இரந்து

தாதைத் தேடி உண்ணும் வண்டுபோல நுகர்ந்து, அதனை அவர் வேண்டின காலத்து அவர்க்குக் கொடாது கேட்டினைக் கொடா நின்றீர். அங்ஙனம் கேட்டினைக் கொடுக்குமிடத்து உதவியற்றவர் கூறுவது யாதோ? நல்ல குணமுடையவர்கள் சித்திரம் எழுதியவன் உயிர் கொடுத்த பாவை அழியுமளவும் அக்குறிப்பு நிற்குமாறுபோல தாம் கூறிய மொழியிடத்து உண்மை கெடார். உமது பொருள் வேட்கையிடத்து உனக்கு ஏதிலளாகிய யான் கூறுவது எத்தன்மையது; பயன்படாதே.

ஐய! எமது பல்லு விழுந்து முளைத்த இளமைப்பருவத்தைப் பாராட்டிவிட்டீர். அப்பருவம் ஒழிந்து முல்லை முகை ஒத்த நிரைத்த நெருங்கிய பற்களுடைய நுகர்ச்சிக்குரிய இளமைப்பருவம் எல்லாம் முன் பாராட்டிவிட்டீரோ? செய்திலையே.

ஐய! நீலமணி போன்ற எமது கூந்தலிற் புழுகு பூசித்தாயர் **ஐந்து வகையாக** முடிந்த இளமைப்பருவத்தை இதற்கு முன்பு பாராட்டிவிட்டீர். அப்பருவம் ஒழிந்து நீதான் அதனிடத்துச் செய்யும் தொழில்களை முற்றுகச் செய்து பாராட்டிவிட்டீரோ? அது செய்திலையே.

ஐய! குளத்தை அழகுசெய்யும் தாமரையின் பசிய அரும்பு ஒக்கும் ஊற்றின்பம் மிகவும் இல்லாத எம்முடைய இளமுலையை இதற்குமுன் பாராட்டிவிட்டீர். அப்பருவம் மாறி ஊற்றின்பத்தை மிகவும் உடைய இடையே நீக்கம் இல்லாத ஏந்திச் சிறிது சாய்ந்த முலையினையுடைய மிக்க இளமைப்பருவம் எல்லாம் முற்றப் பாராட்டிவிட்டீரோ? அது செய்திலையே.

நம்மோடு இவட்குப் பற்று மிகும்படி நல்வினை வந்து நெகிழ்க்கின்ற காலத்து, அதனை நுகராமையாக்கிய தீவினை வந்து புகுந்தது. ஆகவே அவளது பொன் தகடு போன்று

விளங்கும் * சுணங்கின் அழகு கெடும்படி வெய்யில் கொளுத்துகின்ற சுரத்தே போகும் நும்மை யாங்கள் எய்து வருத்தத்தைச் சொல்லி விலக்க எம்மிடத்து நல்வினை உண்டோ? இல்லையோ யாம் கூறுவதென்?

23

இது, பிரிவு உணர்த்தப்பட்டு ஆற்றளாய தலைவி என்னை யும் உடன்கொண்டு செல்மின் என்றாளாக அவன் உடன்படானாக, அவள் அவன் பிரியின் தனது இறந்துபாடு தோன்றக் கூறியது.

ஐயனே, நீர் போக நினைந்த காடோ கொடியது. ஒள்ளிய கொம்புடைய யானையை ஒட்டுவார் அதனை ஒட் டும் கவணால் மரக்கொம்பர்களிலுள்ள பூக்களை உதிர்ப்பர். இவ்வியல்பினதாகிய மலைகள் வெம்பும் போதற்கரிய சுரத்தே நீர் தனித்துப் போக யான் உம்மைக் கைவிட் டிருத்தல் இந்த இரக்கமுடைய ஊரவர்களுக்குச் சிரிக்கத் தக்க காரியமாகும். நீர் பிரிவிராயின் யான் உண்ணவும் மாட்டேன், உயிர் வாழவும் மாட்டேன்.

தோளின் நலத்தை நுகர்ந்த கணவரால் பிரியப்பட்ட மகளிர் தண்ணீர்த் தாகத்தால், கோலித் தண்ணீர் குடிக்கப் பட்ட எச்சிலாற் பயன்படாத குடையோலையை ஒப்பர். அந்நிலையை ஆராய்ந்து பார்ப்பீராக.

மனம் விரும்பிய கணவர், நலத்தை நுகர்ந்துவிடப்பட்ட மகளிர் குடியிருப்பார் போகிய பாழூரை ஒப்பர். அந் நிலையை ஆராய்ந்து பார்ப்பீராக.

மனம் விரும்பிக் கூடின கணவரால், தம் நலத்தை நுகர்ந்து விடப்பட்ட மகளிர் சூடுவார் சூடிப்போட்ட பூவை ஒப்பர். அந்நிலையை அறிந்து பார்ப்பீராக.

---

* அழகுதேமல்.

நின்னிடத்து யானும் பயன்படாத தன்மையுடையேன். கொலைத் தொழிலுடைய நாய் தனக்கு உரித்தென்று அகப்படுத்திக்கொண்ட மான் அதற்கு உரித்தாகாது வலைக்காரருக்கு உரித்தானாற்போல, எனக்குரித்தாக யான் அகப்படுத்திய என் நெஞ்சு என்னிடத்தில் வராது உன்னிடத்தில் வரும் என்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்.

24

இது தலைமகன் குறிப்புக் கண்டு பிரிவன் என ஐயுற்றுச் செல்கின்ற தலைவி, அக்காலத்துத் தலைவன் களவின் அரற்றினமை கேட்டுப் போநன் வயிற் பிரிகின்றனெனத் துணிந்து ஆற்றாளாய்த் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இனிய வார்த்தையுடையவளே! நங் காதலர் பிரிவார் என்று நெஞ்சு திடுக்கிடும்படி கேட்டேன்; கேட்டு அதனை உண்டோ இல்லையோ என ஐயுற்றேன். தாம் அஞ்சியிருந்த பொருளைத் தாம் பிறர் சொல்லக்கேட்டால் உண்மையாக வருத்தம் உண்டாகும் என்னும் பழமொழி உண்மையாயிற்று. அது எவ்வாறெனில், எனது ஆருயிர்க் காதலர், பல நாளும் புதிய தன்மையாக என்னைப் பாராட்டினர். யானும் இப் பாராட்டுதல் ஒரு பிரிவைக் குறிக்கும் என்று கருதி அதனை ஆராயா நின்றேன். அவர் ஒரு நாள் தூய அழகிய படுக்கையில் என்னைக் கூடித் தோள்மீது துயில் கொண்டு கனாக்கண்டார். அவர் "ஆராய்ந்த அழகிய இறுகிய வளையல் அணிந்த முன்கையுடைய என் காதலி கவலை யடையாதிருப்பாளாக. குத்தும் கொம்பினையுடைய யானை நீர்வேட்கையினாலே பேய்த் தேரின்பொருட்டு ஓடும் நெடு மலையில் வெப்பமான காட்டுவழியைக் கடந்து சென்று

இருவேந்தருக்கு நடுவாக நின்று அவரைச் சமாதானப் படுத்துவேன். பின்பு அவர்கள் எமக்குப் பூசனையாகத் தரும் பொருள் தந்து முடியுமளவும் இவள் இல்லறத்தையும் காத்துச் செந்தீயையும் ஓம்ப வல்லளோ" என்று அரற்றினர். ஆய்ந்த ஆபரணங்களை உடையவளே! தலைவரின் கூட்டத்துக்கு இடையே நிற்பது பொருள் வயிற் பிரிவாயினும், யாம் அவரைப் பிரிந்து உயிர் வாழும் வலியில்லேம் ஆயினும், "இவள் மார்பிற் *றொய்யிலை நீங்காதார் இப்பொழுது இவளைத் துறந்தா"ரென்று சிறு மகளிர் அற்பமாகக் கூறும் பழி அவரிடத்தே நிற்கும். என்னுயிர் அவரோடு கூடச் சென்றது என்று சொல்.

25

இது, பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி நீ பிரிந்தால் பெருமையில்லாதவர் தொடர்புபோல நும்மை அவர் தூற்றுவன இவ்வகைப்பட்டன சிலவுளவெனத் தலைவி ஆற்றுமை கூறிச் செல வழுங்கியது.

திருதராட்டிரனது மக்களுள் மூத்த துரியோதனனது சூட்சியாலே ஐவரென்று உலகத்தாரால் புகழப்படும் தரும புத்திரர் முதலியோர் உள்ளேயாக கையினுல் செய்யப்பட்ட அரக்கு மாளிகையை விரைவாக நெருப்புச் சூழ்ந்தது. அது போல மத யானைகள் உள்ளேயாக உயர்ந்த மூங்கிலுடைய மலையைச் சூழ்ந்து அழல் முழங்கும். மதிற் கதவைத் தாழிடும் (கணைய) மரம்போன்ற கையுடையதும் தன் இனத்தைக் காக்கின்றதுமாகிய வேழம், அரக்கு மாளிகையை விமசேனன் அழித்து தனது சுற்றத்தோடே பிழைக்கப் போகின்றவனைப்போலக் குழி உண்டாகும் படி மிதித்துத் தனது கூட்டத்துடன் செல்லும். இவ்

* தோளினும் முலையினும் எழுதும் கோலம்.

வியல்பினதாகிய காட்டுப் பரப்புச் சூழ்ந்த குன்றுகள் அழன்றுகொண்டிருக்கும் சூடான சுரத்தைக் கடப்பீராயின், ஐயனே! பின்னை இவளுடைய நிலைமையைக் கேட்பீராக.

புறங்கூறுவார், தம்மிடத்து இருந்தவர்களுக்குச் சிறப்புகள் செய்து புகழ்ந்து வாழ்த்துவர். அவர் எழுந்து சென்ற அளவிலே அவர்களுக்குள்ள பழிகளைப் பலர்க்கும் கூறுவர். அவர்களின் உறவுபோல நாம் நீர் கூடியிருக்கும் காலத்து செவ்வியைத் தோற்றுவித்த மலரை ஒத்த தன்மையினை உடையேம். ஆயினும் நீர் சிறுபொழுது பிரியுங்காலத்து நும் பழியைத் தூற்றி அழுதல் மாறாத கண்களாயின என்று சொல்லும் சில பழியும் உளவன்றோ?

அறிவில்லாதவர், ஒருவர்க்குச் செல்வம் உண்டானவிடத்து நீங்காதிருந்து அவருடைய செல்வத்தை நுகர்ந்து பின்னை அவர் வறுமையுற்ற காலத்து அவர்க்கு ஒன்றையும் உதவார். அவ்வியல்பினர் உறவுபோல் நீர் இவ்விடத்தே கூடியிருந்து அருள் செய்யுங் காலத்து இவட்கு உண்டாகிய அழகை வளையல் தானும் பெற்று இறையிற் கிடந்து சிறந்து காட்டிற்று. நீர் பிரியும் காலத்து தோள் மெலிகையாலே அவ்வளை உதவிசெய்யாது கழன்றுபோம். இவ்வாறு சில பகை உளவன்றோ?

பெருமையில்லாதவன், இருவர் பூண்ட நட்பினால் ஒருவன் கூறிய இரகசியத்தை அறிந்தபின், அவன் சென்றவிடத்து பிறர்க்கிருந்து சொல்லும். அப்பெருமையில்லாதவனது உறவுபோல இவள் நெற்றி நீர் அருள் செய்யும் காலத்து உமது அருளுக்குத் தானும் விளங்கினாற்போல ஒளி மிகுந்தது. இனி ஒரு நாள் நீர் அருள் செய்யாக் காலத்து நுதல் நம்முடைய குணத்தைப் பிறர்க்கு அறிவிப்பதுபோல் பசந்து காட்டும். இதுபோன்ற ஒரு பகை உண்டன்றோ?

யான் நினக்குக் கூறுகின்ற வார்த்தையால் என்ன பயன் உண்டு? அப்பகை யுண்மையை எம்மினுங் காட்டில் நீ நன்றாக அறிந்தாய். அதுவுமில்லாமல், நெடுந்தகாய்! இந்த ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களை யுடையவளது அழகு, நீ அருள் செய்தலை நீங்கும் காலத்து, இவ்விடத்து வானம் துளி மாறும்பொழுது இவ்வுலகம் கெடுமாறுபோலக் கெடுங்காண். அதனை உட்கொள்ளாய்.

26

இது, பகைமேற் சென்ற அரசன் திறைபெற்ற நாட்டைக் காத்து அதன்கண் தன் நெறி முறைமையைத் தாபிப்பதற்குப் பிரிவன் என்றலின், பிரிவின்கட் தலைவன் பிரிய, இளவேனிற் காலவரவின்கண் தலைவி ஆற்றளாய் அவர் நமக்கு அருளுங் காலையில் அருளார்காண் என்றட்குத் தோழி, அவர் வரவிற்கு இக்காலம் தூதாய் வந்தது அன்றோ? நீ ஆற்றுவீரென வற்புறுத்தியது.

நீர் பெருகுகின்ற கரையில் நிற்கும் வெண் கடம்புகள் ஒரு அழகிய காதணியை உடைய பல தேவனைப்போலப் பூங்கொத்துகளைப் பூத்தன. செருந்தி சூரியனைப்போல் அரும்புகளை அலர்த்தின. காஞ்சியும் மீனக்கொடியுடைய காமனைப்போல் வண்டுகள் ஆரவாரித்தலுக் கிடமாயின. ஞாழலும் அவன் தம்பி சாமனைப்போல் நிறம் விளங்கிய பூக்கள் நெருங்கின. இலவமும் இடக் கொடியுடைய இறைவனைப்போல பூக்கள் பொருந்தின. ஐவர்களுடைய நிறத்தின் தன்மைபோலப் பூக்கள் விரிந்த அக்கரையிடத்துப் பிறமரங்களோடே முன் கூறிய மரங்கள் அழகு பெற்றன. பிரிந்தார்க்கு வருத்தம் உண்டாகவும் கூடினார்க்குப் பெருமை பொருந்தவும் இளவேனில் வந்துற்றது.

முன்னர் ஆள்பவர் கலக்கக் கலக்கமுற்றுப் பின் தன்னை நிழலாக அடைந்த குடிசனங்கள் வருந்ாதபடி, முன்பு ஆண்ட பகைவரை வென்று அவர்களினின்றும் காத்த புகழை உலகத்தார் புகழும்படி நங் காதலர் நாட்டிலே இருக்கின்றார். அவர் இயற்கை அழகு கெட்ட எனது பெரிய மிருதுவான தோளை புதிய தேனை கூட்டமாகிய வண்டுகள் நுகரும் இளவேனிற் காலத்தே கூட நினைப்பார்.

நம்மைக் காத்தற்கு உரியான் இவனென்று விரும்பி தம்மை நிழலாக வந்தடைந்த குடிசனங்களைத் தமக்குப் பாரமென்று பொறுத்துத் தம் புகழ் உலகெங்கும் பரக்கையினால் அவ்வுலகத்தார் புகழத் தமக்கயலாகிய நாட்டிலே நங் காதலர் இருக்கின்றார். அவர் குற்றமில்லாத என் அழகு கெடுதற்குத் தேனினம் திசைதோறும் திசைதோறும் ஆரவாரிக்கும் திருமருதந் துறையிலே அருளுதல் செய்வார். [திருமருதந் துறையில் என்னுடன் துறை படிந்தாடி அருளுதலைச் செய்வார் என்றவாறு].

முன்பு நாடாண்ட அரசர் செய்த வருத்தத்துக்கு அஞ்சி நிழலாக வந்தடைந்தவர்களுக்கு நெஞ்சு வருந்தாதபடி பகைவர் அணுகாதபடி காத்து, அவ்வரசர் தருமம் அல்லாது பொருளை விரும்புகையினாலே அவரை நீங்கின நாட்டிலே இருக்கின்றார். அவர் எம்முடைய அழகிய நெற்றி பசந்து நாமும் வலிய பெரிய அழகை இழப்பதற்கு நீரற்று ஓடுதல் சுருங்கின இளவேனிற் காலத்தே அருளுதலைச் செய்வார்.

இவ்வாறெல்லாம் கூறி மனம் சுழலாதொழி. அதற்குக் காரணம் நங் காதலர் போர் யானையை யுடையராய்ப் போர் செய்தற்கு எதிர்த்து வந்தவர்களுடைய போரிடத்தே நீ கூறியவாறே மேலான நாடுகளைப் பெற்ற வெற்

றியையுடையர். ஆகவே, அவர் வருவர் என்று சொல்லி அவருடைய மெய்மொழியாகிய தூது வந்தது. இனி, தோழி! நீ இனிது வாழ்க.

27

இது, தலைவன் குறித்துப் பிரிந்த இளவேனில் வரவின் கண், "எம்மையோ மறப்பது. இக்காலத்து இவ்வூரின்கட் தாம் விளையாடும் விளையாட்டையும் மறந்தாரோ" எனச் சொல்லி ஆற்றாளாய் தலைவிக்குத் தோழி தலைவன்வரவு உணர்ந்து கழி உவகையாற் கூறியது.

கொடுப்பதில் குறைகாட்டாமல் கொடுத்து இல்லறம் நடத்தும் முறையை அறிந்து நடத்திய தீவினையில்லாதவனுடைய செல்வம் மிகும். அதுபோல நீர் மிகும் ஆற்றங்கரையில் மரங்கள் தழைத்தன. கேட்டார் மயக்கம் உறுதற்குக் காரணமான மடமொழியினையும் மான்பிணையின் நோக்கினையும் உடைய காதலுடைய மகளிரின் பற்கள் போல மணமுடைய மல்லிகையின் முகைகள் அலர்ந்தன. குளிர்ச்சியுடைய மணல் உதிர்ந்த பூந்தாதுகளாலும் தளிராலும் காதலரைக் கூடினவருடைய மயிர்போல அழகு பெற்றது. இவ்வாறு இளவேனிற்காலம் அறிவில்லாத அமைச்சன் காரியத்தைப் புலப்படுத்தப் படைவலியில்லாத அரசனது நாட்டிலே பகையரசன் படை வந்துவிடுமாறு போலத் தங்குதலைச் செய்தது.

குயில்கள் நிலம் அழகுபெறுதற்கு எதுவாகிய மரங்கள் மீது இருந்து இளவேனிலைக் கண்டு காவில் ஆரவாரஞ் செய்யும். அக்குயில்கள் நம்மை இகழும்படி நல்ல அழகிய நமது நிறம் கெடும்படி தாம் விரும்பாத நம்மை அவர் மறப்பாராக. தாம் அணிந்த ஆபரணங்கள் அழகுபெறு

தற்குக் காரணமான அழகுடைய பரத்தையருடைய அழகு தமது மனத்தே மகிழ்ச்சியைச் செய்கையாலே தமது அறிவு பூரிக்கப் பெற்றவரைப் புகழ்தல் மாட்டாத கூடலே அவர் நினையாரோ? நினைக்கில் வருவரன்றோ?

நமது அழகு கெட்டமை கண்டு மலைமேலே மயில்கள் ஆரவாரித்து ஆடும்படியும், ஊரிலுள்ளார் ஆரவாரித்து அலர் தூற்றும்படியும் நமது இயற்கை அழகு மிகக் கெடும்படி, தாம் விரும்பாத நம்மை அவர் மறப்பாராக.

பகைவரை வஞ்சனையாற் கொல்லாது வென்று கொல் லும், பரந்த கடலிடத்து முளைத்து நின்ற மாமரத்தைப் பிளந்த வெல்லும் வேலையுடைய முருகனது திருப்பரங்குன் றின்மேல் பரத்தையருடன் விளையாடும் விளையாட்டையும் விரும்பாரோ? விரும்புவரன்றோ?

என்னை மையலாக்கி நீல மலர்போன்ற கரிய எனது கண்கள் மகிழும்படி தன்னோடே மருவுதல்செய்து, தான் செய்த பொய்யாலே மனம் தன்னிடத்திலே பொருந்திய, விரும்பாத நம்மை மறப்பாராக. கோலஞ்செய்த பரத்தை யர் கூட்டத்தோடு மனம் விரும்பி விளையாடும் வையை யாற்றிடத்து நீண்டு உயர்ந்த மணலிடத்து நுகர்ச்சியையும் நினையாரோ? நினைக்கில் வருவரன்றோ?

தோழி! நோய் மிக்க நெஞ்சோடு வருந்தா தொழி. நமது காதலர் தனியராயிருப்பின் அது நாம் இல்லாத தனிமையாகும். காலமோ பிரிந்தார்க்கு நடுக்கஞ்செய்யும் இளவேனிற்காலமா யிருந்தது. ஊரிலுள்ளார் கொண்டா டும் விழாவோ காமவேளுக்குச் செய்யும் விழாவாயிருந்தது. ஆதலால் நம் காதலி மிகவும் கலங்குவாளென்று கருதி வலிய வேகமுடைய தேரை விரைந்து செலுத்தித் தாம் எமக்குத் துணையாயிருக்குந் தன்மையை எமக்குத் தந்தார்.

28

இஃது, இளவேனில் வரவின்கண் ஆற்றாத தலைவி தூது விடக் கருதத் தோழி, அவர் பிரிந்திருந்தலை நம்மினுந் தாம் வல்ல ரல்லரெனச் சொல்லி வற்புறுத்தியது.

பூக்களைப் பறிப்போர் சுனையிடத்துள்ள பூக்களைப் பறிக்கவேண்டா. நாங்களே தருகின்றோம் என்று சொல்வதுபோல மரங்கள் தமது கிளைகளில் வண்டுகள் பாடுகின்ற மலர்களைத் தாங்கி அவற்றைக் கொடுப்பனபோல இதழ் விரிகின்ற கண்ணிகளை மகளிர் கட்டிச் சூடும்படி தாழ்ந்து கொடுத்தன. இவ்வாறு துறைதோறும் மரங்கள் அழகு பெறும்படி நின்றன. மகளிரின் சிவந்த தலைக்கோலம் தங்கின மயிர்போல் வையையாற்றின் சிலவிடங்கள் சிவப்பு மணல் உடையனவாயிருந்தன. அவ்வாற்றில் வாரடித்து ஓடும் கருமணல் திருமகளுடைய மார்பிடத்தே கிடக்கும் முத்தாரம்போலவே ஊடாகச் செல்லும்.

வளைந்த இறையை உடையவளே! மலர்கள் மலர்ந்து முடிவடையாவாயினும், குயில்கள் தம் பேடையை அழைத்துக் கூவுமாயினும், நமது தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து பின் நினையாராயினும், அரிய துயரைச் செய்யும் காம நோய்க்கு இவள் தாங்கி இருப்பாள் என்று கருதாது இவள் இறந்துபடுவள்என்று நீ வருந்தும்படி எனக்குக் காம நோய் மிகுமாயினும், அவர் நம்மாட்டுச் செய்யும் அருள் என்ன பயனைத் தரும்?

சிறிய பற்றைகளில் மலர்கள் இருப்பனவாயினும், வண்டுகள் சோலையிடத்தனவாயினும் அயலார் அலர் தூற்றுவராயினும், நம் தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து பின் நினையாராயினும், பசப்பு நெற்றியில் படருமாயினும், அசைகின்ற வளையுடையவளே! நம்மாட்டு அவர் செய்யும் அன்பு என்ன பயன் தரும்?

வருகின்ற நீர் மணலிடத்தே சுவறினதாயினும், கொம்பர்களிடத்துள்ள பூக்களில் வண்டு ஆரவாரிக்குமாயினும் மாவிடத்துத் தளிர் உள்ளனவாயினும், நந்தலைவர் நம்மை மறந்து நினையாராயினும், அழகை இழந்த கண்கள் உறக்கத்தைக்கொண்டு ஆற்றியிராமல் தனிமையால் உண்டான நோய் மிகுமாயினும், பசிய வளையல் அணிந்தவளே! நம்மிடத்து அவர் செய்யும் அன்பு என்ன பயனைத் தரும்.

ஆயிழாய்! இவ்வாறு பயனில்லாது கூறுதலை ஒழி. தொலைவான நாட்டில் உறைகின்றவருக்கு எமது வருத்தத்தைச் சொல்லி நாம் தூது போகவிடவேண்டா. இக்காலத்து நம்மினும் தாம் பிரிந்திருத்தலைத் தாங்கமாட்டாதவராய் விரைந்து வருவர். ஆதலால் வருந்தி என்ன காரியஞ் செய்கின்றாய்.

29

இது, பருவ வரவின்கண் ஆற்றாத தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்த, அதனை எதிர்மொழிந்தாளுக்கு, தோழி அவன் வரவு உணர்ந்து கழிவுவகையாற் கூறியது.

கருப்பந் தங்கியகாலத்துப் பெண்ணுக்குத் தோன்றும் வயாநோய் அவளது இளமைக்காலத்து அழகைக் கெடுக்கும். அதுவல்லாமல் அவள் மிக வருந்துகையால் அதைக் கண்ட சுற்றத்தாரும் வருந்துவர். பின்னர் அவளின் மெய்நோக்காடு கண்டு சுற்றத்தார் வருத்தமுறும்படி அவள் புதல்வனை ஈன்றெடுப்பாள். பின் அப்புதல்வனைக் கொண்டு தனது குடி எல்லாம் பாதுகாத்திருப்பாள். இதுபோல உழவர் உலகில் பயிரை உண்டாக்குவர். இடையில் வந்த நோய்க்கு வருந்திய வருத்தம் நீங்கும்படி உலகம் தானீன்ற உணவுகளைக்கொண்டு குடிமக்களை எல்லாம் பாதுகாக்கும்.

அவள் தனது ஈன்ற அணிமை தீர்ந்து புதிய அழகு பெற்றாற்போல, இளையோர் இழைத்த வண்டற் பாவையும் பூவும் கலந்து கிடப்பனபோல, வார்ந்த மணலில் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடத்தலினால்தான் (உலகம்) ஈன்ற பசுமை தீர்ந்த அழகு தோன்றும். ஆறிடு மணலை ஊடறுத்துச் செல்லும் நீர் ஒழுங்கு அவ்விளைய மகளிருடைய மயிர்போல விருக்கும். மாமை நிறத்தையுடையவளின் மார்பிற் படர்ந்த சுணங்கு போல மாவின் சிறிது முற்றின தளிர்மேலுள்ள பூவின் தாது உதிரும். இவ்வாறு இளவேனிற்காலம் வந்தது.

சிலவார்த்தைகளைப் பேசுகின்றவளே! தூரத்தே பிரிந்தாரிடத்திற் சென்ற என் நெஞ்சினை ஆற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று நீ சொல்லும் அளவுக்கு அதிகம் ஆற்றி நிற்பேன். அதனாற் பெற்றதென்? யான் ஆற்றியிருத்தலை மீறும்படி, வாடைக்காற்று, விரிந்து பனி ஏற்று நின்ற விரவிய பல மலர்களை அளைந்துவந்து பிரிந்தோர்க்கு நோய் செய்தற்குக் காரணமான இளவேனிலின்கண் வருத்தத்தைத் தரும்.

விளங்குகின்ற ஆபரணங்களையுடையாய்! இளவேனிற் காலத்து நம்மை நினையாராய் மறந்தவரிடத்தில் மனம் செல்லுதலால் என் மேனி வாடும். அதனைப் பிறர் அறிதல் கூடாதென்று கருதி அப்பொழுதே மறைப்பேன். அதனால் பெற்றதென்? யான் அவ்வாறு மறைப்பதைக் கைக்கடங்கும்படியாக படுகின்ற ஞாயிறு அவர்த்தின பூவின் தேனை உண்ணும் தும்பியின் யாழோசை ஒத்த முழங்குகின்ற ஓசையுடைய மாலைக்காலம் வந்து வருத்தத்தைத் தரும்.

குற்றம் நீங்கிய வார்த்தையுடையாய்! வளையல்களை நிற்கின்ற நிலையினின்று நெகிழப் பண்ணினவரிடத்து நின்று தோய்கின்ற என்னுடைய அரிய உயிரை அவரிடத்துச் சென்று நெருங்காமல் காக்கத் துணிவேன். அதனால்

பெற்றதென்? யான் அங்ஙனம் துணியவும் வண்டுகள் திறந்து உண்ணும்படியாக நிரையாக இதழ்கள் விரிந்த மணமுடைய மலர்கள் நாறும் நாற்றம், நிலாவுடைய இராக் காலத்தே வந்து வருத்தத்தைத் தரும்.

என்று இவ்வாறு சொல்லி வருந்தியிருந்தாய். உன் வளைகள் கழலும்படியாகச் செய்த தலைவன் பொருள் தேடுதற்குத் தொலைவிடத்தே சென்றிருந்து, நின் பற்கள் தோன்றக் கூறும் உனது தேன்போலும் மொழியை நினைந்து நம் அரிய துயர் களையவந்தார். இனி நீ வருந்தாதிருப்பாயாக.

30

இது, பருவ வரவின்கண் ஆற்றாத தலைவி கழிந்தது நினைந்து, "அவர் நம்மாட்டு அன்பிலராயினும் சொல்லுவார் உளராயின் இக்காலத்து இவ்வூரின்கட் பண்டு தாம் விளையாடியவாறு நினைந்து வருவர்" எனக்கேட்ட பாணன் பாசறைக்கட் சென்று தலைவனைக் கண்டு கூறியது.

செய்தற்கு அரும் தவங்களைச் செய்தவர்கள் குறைவற்ற போகங்களை நுகர்வர். அதுபோல அரும்புகள் விரிந்து ஒழியாத கிளைகள் தோறும், தான் விரும்பிய தாதை உண்டு ஒலிக்கும் வண்டோடு கருந்தும்பிகளும் வருத்தம் தீர்ந்து மரங்களின் எவ்விடங்களிலும் தங்கும். இவ்வாறு இளவேனில் வந்தது.

இக்காலம் வெயிலின் ஒளியைக்கண்டு அறியாத விரிந்த மலருடைய குளிர்ந்த சோலைகளில் குயில் கூவுங் காலமென்று நங் காதலருக்குக் கூறுவார் இலர். கூறுவார் சிலர் உளராயின் யாம் துயிலின்றி யாமக்கடலை நீந்த தான் மயிலின் சாயலுடைய பரத்தையரை மருவியும் அவருடன்

மடுக்களில் ஆடியும் நம்மை மறந்து அவரிடத்தே தங்கியிருப் பாரோ?

இக்காலம் அடங்காத புகழுடைய மதுரையில் அரும்புகள் அவிழ்ந்த நறிய முல்லையிலே தேனினம் ஆரவாரிக்கும் காலம் என்று அவருக்கு அறிவிப்பார் இலர். கூறுவார் உளராயின் நடுயாமத்தே யான் மிகுந்த வருத்தமுற, தான் மூங்கிலின் அழகையும் அணையின் மென்மையையுமுடைய தோளையும், மானின் நோக்கத்தையுமுடைய பரத்தையருடன் கூடி நம்மை மறந்து அவர்களிடத்தில் தங்கியிருப் பரோ?

இக்காலம் பெறுதற்கரிய இளவேனிற் காலத்துடனே, பெரிய பூங்கொத்துகளுடைய ஆற்றிடைக் குறையைப் பக்கங்களில் வையை ஆறு சூழ்ந்து அறலுண்டாகும்படி பாயும் என்று அவருக்குச் சொல்லுவாரிலர். சொல்லுவார் உளரேல், தம்மை அடைதற்குரிய யாம் ஒளி கெடும்படி காமனுக்கு எடுத்த திருநாட்காலத்து ஆபரணமணிந்த பரத் தையருடன் விளையாடுவரோ?

இது பாணன் கூற்று:—காமநோயினால் வருந்தி ஆற்றாத பெருமையுடைய நின் காதலி, உனது அடியைப் பணிந்து சேராத பகைவரைப்போலப் பெரிதும் நடுங்குகின் றாள். அவள் அழகைப் பெறும்படி அழகு விளங்கின நெடிய திண்ணிய தேரைச் செலுத்துவாயாக.

31

இஃது இளவேனிற் காலத்து வருதல், அத்துணையும் ஆற்றியிரு வென்று நாடு பெறும் ஆசையால் அரசன் சென்ற வழி, முன்பனிக் காலமும் பின்பனிக் காலமும் வந்து வருதலின் ஆற்றாத தலைவியை தோழி, வருவாரென வற்புறுத்தவும், அதனை

எதிர் மறுத்துக் கூறிய வழி, தலைவன் யாங் குறித்த பருவம் வருந் துணையும் ஆற்றியிராளெனப் பின்பனிக் காலத்து வரு கின்ற வரவு உணர்ந்து தோழி கழி உவகையாற் கூறியது.

ஆறு கூதிர்காலத்திற் பெருகியது போலல்லாமல் வேகங் குறைந்து வற்றி வாய்க்கால்களாக ஓடித் தெளிந்து அழகு பெறும். பெரிய குளங்களின் பக்கங்களில் நுண்ணிய மணல் தோன்றும். அம்மணல்மீதுள்ள கருமணல் மறையும்படி அழகு செய்ததுபோல ஈர்ங்கையின் வாடிய பூ காம்பு கழன்று விழுந்திருக்கும். கணவரைப் பிரிந்த மகளிரின் நெற்றிபோல முன் பூத்த பீர்க்கு இப்பொழுது பூவின்றாய்க் கிடக்கும். தாம் காதலித்த தலைவரைக் கூடிய மகளிர் முகம்போல் தாமரைப்பூவைப் பொய்கை பூக்கும். இவ்வாறாக முன்பனிக் காலத்துக்கும் பின்பனிக் காலத்துக்கும் இடையாய் நின்ற இளவேனிற் காலம் வரும். ஆயிழாய்! நம்மைக் கூடினவர் தப்பாமல் வருவேன் என்று கூறின காலம் அதுவாகும். அக்காலம் வரும் துணையும் ஆற்றியிராது முன்பனிக் காலத்து வராமையாலும், மெய் வளைதற்குக் காரணமான பின்பனியாலும் உண்டாகிய சோர்வு இறந்துபாட்டை நமக்குத் தருதலால் நெஞ்சு கலங்குகின்றது. யான் எங்ஙனம் ஆற்றுவேன்?

இந்த அசைதலையுடைய வாடைக் காற்று, உலகுக்கு உணவை விளைவிக்கும் சந்திரனின் கிரணங்கள் பால்போல் விளங்கும் இராக்காலத்து, விளங்குகின்ற ஆபரணங்கள் குளிரும்படி வந்தது. இரண்டு படைகளும் கலந்து செய்யும் போரிலே பகை அரசனைக் கொன்று அவன் நாட்டைக் கொண்டு யானைமீது வரும் அவருடைய வீரத்தால் பிறந்த அழகை நாம் கண்டு நகரும்படியாக அவ்வாடைக் காற்று நம் உயிரைக் கொள்ளாது விடுவதொன்றாய் நின்றதோ?

இம்மழை நீண்ட கரும்பில் உயர்ந்த பூவை நிறம்

கெடும்படி காற்ருல் தூற்றி தோள்கள் குளிரால் வருந்தி நம் மார்பைச் சேரும்படி தூறுகின்றது. வாளாலே வென்று நல்ல குதிரையை ஏறி வரும் அவருடைய வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நாம் கண்டு அனுபவிக்கும்படி அம்மழை நம் உயிரைக் கொள்ளாது விடுவது ஒன்ருய் நின்றதோ ? புகைபோலச் சிறிய பற்றைகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு பூவாக மலர்ந்த தேன் பொருந்தாத அரும்பு போன்ற பல்லின் முனைகள் கொட்டும்படி பனி மிகுந்திருக்கும். பகையை வென்று திறையை வாங்கிப் பாய்ந்து செல்கின்ற குதிரை பூட்டிய தேரில் வரும் அவரின் வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நாம் கண்டு நுகரும்படி அப்பனி நம் உயிரைக் கொள்ளாது விடுத்தது ஒன்ருய் நின்றதோ ?

விளங்குகின்ற ஆபரணங்களையுடையவளே ! பயனில்லாதவற்றைக் கூருதே. கூற்றுவனை ஒத்தவேற் படையையுடையவர் தான் சொல்லிச் சென்ற நாளெல்லையில் வருதற்கு இன்னுஞ் சிறிது நாட் செல்லும் என்று இவள் ஆற்ருமையால் வருந்துவள் என்று கருதி கூடலிலே நெடிய வெற்றிக்கொடி கட்டும்படியாகப் புகுந்தான்.

32

இது, தலைவி கால வரவு கண்டு ஆற்றளாய விடத்து, தோழி காலத்தை நோக்கி "வந்து அழகிதாகச் செய்தாய்" எனச் சொல்லி தலைவிக்கு, "நங் காதலர் வருகின்றரெனச் சொல்லி வந்த தூது இது காண். நாம் விருந்தயர் வோம்" எனச் சொல்லியது.

மேகம் மழை பெய்யாமையால் புலர்ந்த கருமணல் கத்திரிகைகொண்டு இடையே நறுக்கப்பட்டிருக்கும் மேகம் போன்ற கரிய ஐந்து பகுதியுடைய மயிர் போன்றது. நறுக்கி ஐதாக்கப்பட்ட ஐம்பாலில், விளங்குகின்ற ஆபர

ணங்களுக்கு இடையே செருகிவைத்த பொன்னுற் செய்த மாலைபோல அந்த மணலிலே முறுக்கவிழ்ந்த பல பூக்களும் வேங்கையின் விரிந்த பூக்களும் ஒழுங்காகக் கிடக்கும்.

தெளிந்த நீராலும் நல்ல நிலவுடைய நாளாலும், புதல்வனை ஈன்றவளுடைய வயிற்றிலுள்ள தேமல்போல நெய்ப்பினை உண்டாகும் மாந்தளிராலும், அறிவாற் பெரியவர் தங்காரியம் முடிதற்குரிய காலம் வருந் துணையும் அடங்கியிருக்குமாறுபோல காலம் வருந் துணையும் மலராத அரும்புகளையுடைய கொம்புகளாலும், வாசித்தவரது யாழோசைபோல வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும் சிறிய பற்றைகளாலும், நல்ல மகளிருடைய கூத்துக் கண்டார்க்கு விருப்பஞ் செய்யுமாறுபோல விருப்பம் வந்த பூங்கொம்புகளாலும், நிலையாமையை உணர்ந்தவருடைய கொடைபோல பூங்கொத்துகள் அலர்ந்து எல்லார்க்கும் பயன்படும் மரத்தாலும், அன்பாற் கூடினவருடைய புல்லுதலைப்போலப் பின்னுதலற்ற கொடியாலும் பொழில்கள் அழகைப் பெறவந்த இளவேனிலே! அழகுபெற எப்பொழுதும் வருவை என்று நம்பியிருந்தார்க்கு நீ மிகவும் நல்லையோ?

இளவேனிலை நோக்கிக் கூறியபின் தோழி தலைவியை நோக்கிக் கூறுகின்ருள், "இவ்விளவேனில், குளிர்ந்த அருவியின் அருகே நின்ற நறிய முல்லையின் மகளிர் பற்களை ஒக்கும் பூக்களை வாசம் கமழ்கின்ற திரண்ட மயிருக்கு நிறையக் கொய்து கொள்மின் என்று கூறுநிற்கும். அதுவுமல்லாமல் உலகில் பசந்து வருத்தும் காம நோயைத் தனக்குப் பகை என்று கருதி ஒட்டி, சிறப்பாக நமது இனிய உயிர் உண்டாக்கும் மருந்துமாய், நாம் துயர் தீர்தற்குக் காரணமான வார்த்தையோடே நாம் முயங்கிய காதலருடைய தூதாய் இவ்விளவேனில் வந்தது. ஆதலால் அக்காலத்துக்கு விருந்தானவற்றை நாம் செய்வோம்" என்ருள்.

33

இது, பருவ வரவின்கண் தோழி வலியுறுத்திக் கூறியதற்கு எதிர்மறுத்து ஆற்றாளாயினளை அவள் தலைவன்து வரவு உணர்ந்து ஆற்றுவித்தது.

தான் விளைவித்தலின் பெருமை அடைந்த ஆறு, உலகின் பெரிய அழகைக் காணவேண்டிக் கண் விழித்துப் பார்த்ததுபோலப் பக்கத்தே கிடந்த நீர் நிறைந்த குளங்கள் பூக்களால் அழகு பெறும். பளிங்கு மணியை ஒக்கும் கண்ணுடிக்குள் பவளங்கள் அழுத்தப்பட்டுத் தோன்றினாற் போல அரும்ப விழும் முருக்கின் இதழ்கள் குளங்களிலே காம்பினின்றும் கழன்று விழும். தெளிந்த குளங்களிலே தம்மையும் தாம் ஊதும் பூவையும் கண்டு அவ்விடத்தே வண்டுகள் சேர்ந்து ஆரவாரிக்கும். இவ்வாருக கரையினின்ற மரங்கள் எல்லாம் அரும்புகள் அலர்ந்து பல மலர்களைச் சூடினாற்போலப் பூக்களைச் சூடும். எம்மைப்போலன்றி கணவரைக் கூடினவர் தழுவிய கையை நெகிழாது பூந்தாதை உதிர்க்கும் இளவேனில் வந்தது. பூப்போன்று அழகிய எமது கரிய கண்கள் வருந்த நம்மைக் கைவிட்டவர் வாராராயினர்.

இளவேனிற் காலத்தே நெருப்பின் உருவை ஒப்ப இலவம் பூக்கும். பொரியின் உருவை ஒப்பப் புன்குகள் பூ உதிர்க்கும். புதிய மலர்களையுடைய கோங்குபொன் எனும்படி தாதை அலர்த்தும். அது தனித்திருப்பாரை இவ்வூர் இகழ்ந்து அலர் தூற்றும் கொடுமையை ஒக்கும். அது, பசப்பு எனது அழகை மறைப்பதுபோன்றிருந்தது.

பிரிந்த மகளிரை நகைப்பதற்கு நம் காலம் வரவில்லையே என்று வருந்தியிருந்து, அது வந்தபின் எமது வருத்தங் கண்டு சிரிப்பனபோல கொம்புகள் மிகுந்த பூவைப் பூத்தன.

அதனைக்கண்டு எனது நெஞ்சு வருந்தித் தலைவரை நினைந்து அழிவதுபோல இராநிற்கும். மயில்கள் நம்மை இகழ்ந்து திரண்டு ஆடுவனபோலே இராநிற்கும். நம் கைவளைகள் நாம் காப்பவும் கழல்வனபோலவும் இராநிற்கும். என் கண் போலே நீர் ஒழுகும் இளவேனிற் காலத்திலும் வாரார். ஆதலால் இந்நோய் இனி இந்நிலையினும் மிகுவதுபோல இராநிற்கும்.

நரம்பின் இசையை தானத்திலே நிறுத்தும் வங்கியம் என்னும் குழல்போல ஒலிக்கும் வண்டோடு தும்பி தாதை ஊதா நின்றது. நமக்கு வருத்தம் தரும்படி இனிய குயில் கூவாநிற்கும். இவ்வளவிலும் தலைவர் ஒரு தூதாயினும் வரவிட்டாரல்லர். அவர் நம்மைத் துறப்பாரோ, துற வாரோ.

அதுகேட்ட தோழி, நீலப் பூப்போலும் கரிய கண் ணிணை யுடையாய்! நீ மனம் வேறுபட்டு நம்மை இகழும் குயிலையும் தலைவரையும் புலவாதேகொள். தாம் வரும் நாளின் எல்லையை நம் நெஞ்சிலே நிறுத்திச் சொல்லிய கூற்றுக்கள் பொய்யாகா. மாலை அணிந்த அகன்ற மார்பை யுடையவர் காற்றுக்கும் வேகமான தேரை விரைவாகச் செலுத்தி நமது நெளிந்த கூந்தலைப் பின்னின பின்னல் விடும்படி விரைவாக வந்தார்காண் என்றாள்.

34

இது, பருவங்கண்டு தோழி வருவர் என்று வலியுறுத்தியதை எதிர்மொழிந்து ஆற்றாளாய தலைவிக்கு அவன் வரவு உணர்த்து கழிஉவகையாற் கூறியது.

அகன்ற ஆறுகளின் நீர் பெரிய உலகில் உயிர்கள் எல்லாம் நிலைபெறும்படி பல வாய்க்கால்களால் சென்று

பரக்கும். பரந்து மன்னுயிர்களை ஊட்டிப் பாதுகாக்கும். ஆற்று நீர் வற்றியபின்பு வாய்க்கால்களால் சிறிது நீரோடு மணல் செல்லும். தமக்கு முன்பு ஓர் உதவியைச் செய்தவர் கெட்ட விடத்து பெரியவர்கள் மறுபடியும் ஓர் உதவியைச் செய்வர். அதுபோல் அவ்வாறுகள் அழகு பெறும்படி, அந்நீரை உண்ட கொம்புகளினின்றும் வண்டுகள் ஊதும் பல மலர்கள் ஆற்றில் சொரியும்படி இனிய இளவேனிற்காலம் வந்தது.

அலர்ந்த காஞ்சிப்பூவின் தாதை அளைந்து கரிய குயில்கள் கூவாநிற்கவும், இக்காலத்தே பிரிந்துறைதற்கு அஞ்சாதவருடைய கொடுமையை யான் மறையாநிற்பேன். அதனாற் பெற்றதென்? பொய்ச்சாட்சி சொன்னவன் நிழலுக்கிருந்த மரம்போல யான் அழகு கெடும்படி என் நெஞ்சு காமத்தீ கொளுத்தி என்னைச் சுடுமாயின் யான் அதற்கு என் செய்வேன்?

(பொய்ச் சாட்சி சொன்னவன் பாவத்துக் கஞ்சி மரம் அழகுகெடும் என்றவாறு.)

பூவின் பாரத்தால் தளர்ந்த கொம்பின்மேலே வண்டின் கூட்டம் தங்கவும் நிறை என்னும் குணம் தளராதவருடைய கொடுமையை யான் மறையாநிற்பேன். அதனாற் பெற்றதென்? மறைப்பினும் நாடாளும் முறைமை தளர்ந்த அரசன்கீழ் இருந்த குடிமக்களைப்போலக் கண்கள் கலங்கிப் பொறுத்தல் ஆற்றாது நீர் ஒழுகுமாயின் அதற்கு என் செய்வேன்.

முறுக்கவிழ்ந்த பூக்களையுடைய கொம்பரிடத்தே வண்டுகள் யாழ்போல ஒலிக்கவும் கொண்ட கோட்பாட்டினைக் குலையாதவருடைய திண்மையை மறையாநிற்பேன். அதனாற் பெற்றதென்? மறைப்பினும் சுற்றம் கெட வாழ்பவன் செல்வம் கெடுமாறுபோல் தோள்கள் அழகழிந்து

வளைகள் தங்கப் பெறுவாய் நெகிழ்ந்து கழலுமாயின் யான் அதற்கு என்ன செய்வேன்?

நின் நெஞ்சின் நோய் கூறி நீ சுழலாதே. ஏடி! நாம் வருவலென எண்ணியிருந்த நாளெல்லை கடவாமல் கண் தருகின்ற வருத்தத்தைக் கைநீக்கினாற்போல் வந்தார்.

35

இது, வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைவி இக்காலம் அல்லவோ அவர் வருமெனச் சொன்ன காலம் என வன்புறை எதிர் அழிந்தாளை நீ துனி கோள்வேல், அவர் வந்தாரென தலைவன் வரவு உணர்த்து தோழி ஆற்றியது.

உள்ளம் சோம்புதலில்லாதவன் செல்வம் பெருகுமாறு மரங்களிடத்தே பூக்கள் மிகும். அவன் முயன்று வருந்திப் பெற்ற செல்வத்தை வருந்தாமற் பெற்று உண்பவர்களது நுகர்ச்சிபோல அம்மரங் கொம்பர்களிலே வண்டுகள் தேனை உண்டு ஆரவாரிக்கும் கரிய நிறமுடையவளின் மேனி போலத் தளிர் பூக்கும். அந்நிறத்திற் பரந்த சுணங்குபோல அத்தளிர்மீது தாது விழும். அம்மலர் பரந்த சோலையை அடுத்து பளிங்குபோலும் நீரையுடைய குளங்கள் வற்றாது நிற்கும். பூப்பரந்த துறைகளை அணுகி அம்மணலை அலங்கரித்து நீர் பாயும். இவற்றின் மேலே இருந்து பகையாற் பிரிந்திருந்தாரை மிக இகழும் குயிலைப் பார்த்து வருந்திய நெஞ்சத்தோடு அவர் நம்மைப் பிரிந்து இனி நினையார் என்று கருதி நீ வெறுப்புக்கொள்ளாதே.

விளங்குகின்ற நெற்றியையுடையாய்! நாம் நிறுத்த நில்லாவாய் கண்கள் நீர் வடிக்க, முயங்கி அதனை நிற்பாட்ட அவர் இன்னகாலத்தில் வருவோமென்று சொன்னார். அக்காலம்தான் வண்டுகள் ஆரவாரித்து, இன்பம் அளவிட

முடியாதனவாய் ஆற்றின் உயர்ந்த இடுமணலிடத்துக் குளிர்ந்த அருவி நீராலே வளர்ந்த நறிய முல்லைப் பூவிற் றாதையுண் இவ்விளவேனிற்கால மல்லவோ?

ஒள்ளிய ஆபரண மணிந்தவளே! "நீ எடுத்துக் கொண்ட காரியம் வெற்றியுண்டாவதாக" வென்று கூறித் தொழுது நாம் வழியனுப்ப அவர் நமக்கு வருவோமென்று உரைத்த காலம், பெருகியகாலத்து நீர் நிறைந்த ஆற்றிடைக் குறையிலே அவர் தம்மை மகிழும் பரத்தையரைக் கூடிக் காமனுக்கு நிகழ்த்துகின்ற விழவிடத்தே அவருடனே விளையாடும் இவ்விளவேனிற்கால மல்லவோ?

விளங்குகின்ற ஆபரணங்களையுடையவளே! இறந்துபடுவோமோ ஆற்றியிருப்போமோ என்று பலவற்றை ஆராயும் நெஞ்சினையுடையோமாய் நாம் வருந்தி வழியனுப்ப அவர் நமக்கு வருவோமென்று உரைத்த காலம், நிலத்தினுள்ளார் புகழும் நீண்ட மாடங்களையுடைய மதுரையினுள்ளாராகிய சான்றோர் நாவிற் பிறந்த கவிகளின் புதுமையைக் கொண்டாடும் இவ்விளவேனிற்கால மல்லவோ.

தம்மை நினைக்கும்பொழுதெல்லாம் நெஞ்சழியும் நினது வருத்தத்தையுடைய காம நோய்க்கு இளைப்பாறுதல் அளிக்க நின் தலைவர் நினைந்தார். பறவைபோற் பறக்கும் தேரையும் பொதிய மலையையுமுடைய பாண்டியனது தப்பாத மொழியைப்போன்ற எல்லை தப்பாத நாளோடு, நம்மை விட்டு நீங்கிச் சென்ற காதலர் நம்மைக் கூட வந்தார்.

36

இது, காலங்கண்டு ஆற்றாத தலைவியது நிலைமை கண்டு ஆற்றாத தோழி, தான் ஆற்றாளாய் அவட்குக் கூறியது.

தோழீ! காமனுக்கு எடுக்கும் விழாவை எதிர்கொள்ளும் இளவேனிற்பருவம் வந்தது. கலப்பைப் படையினையுடைய பலதேவனுடைய தழபமாலைபோல உயர்ந்த வெண்கடம்பின்மீது மயில்கள் இருக்கும். அதில் வண்டுகள் யாழ்

நரம்பு ஒலிப்பதுபோல ஒலிக்கும். வளையல் அணிந்த விறலி பாட்டுப்போலத் தும்பிகள் ஒலிக்கும். தடாகங்கள் சூழ்ந்த இளமரக்காவில் பல மணங்கள் மிகுந்த பூக்களை நீம் என்னும் ஓசை பிறக்கும்படி ஊதும். மலர் சூட உரியாரை ஆராய்ந்து மணத்தால் தம்மிடத்தே அழைப்பனபோல் மலர்கள் அலரும். கரிய குயில்கள் கூவும். பெரிய நீர்த் துறைகள் பூவால் அழகு பெறும். இவ்வாறு இளவேனிற் காலம் வந்ததும் நம் காதலரோ வரார்.

ஆதலால் எனது நெற்றி பசப்புப் பரந்து பரந்து வந்து பின்பு முழுக்கப் பசந்தே விட்டது. என் தோள்கள் மெலிந்து மெலிந்து வந்து பின்னர் மிகவும் மெலிந்தே விட்டன.

இப்போது மிகவும் நீர் ஒழுகும் என்று கருதி என் கண்கள் வெய்ய கண்ணீரை ஒழுகா நிற்கும்.

என் நெஞ்சு மலையிடத்தே போனவருடைய வார்த்தையை விரும்புகையினலே தோன்றிய காமத் தீயாலே என்னுடைய முலையெல்லாம் காந்தா நிற்கும்.

காதலர் நம்மிடத்தில் நிகழ்த்தும் காதலையும் நாம் இறந்துபடாதிருந்து காண்பேமோ? நம்மைப் பிரிந்தவர் அவ்வவ்விடங்களிலே இருந்து விடுவரோ? நம்மேற் கொண்ட காதலினின்றும் நீங்கிவிட்டாரோ? இவற்றுண் முடியும் காரியம் எதுவென்று தலைவி கூற அது கேட்ட தோழி கூறுகின்ருள், “கத்திரிகை இடையிட்ட விளங்கு கின்ற கூந்தலுடையாய்! புணர்ந்தவர் தொலைவிடத்தே பிரிந்திருத்தலும் உலகத்துக்கும் பொருந்தும். அவர் வருதற்கு முன்பே என் நெஞ்சு அவர் குறித்த நாள் வந்து நின் அழகைக் கெடுத்தலும் உண்டென்று கருதி, அந்தணர் யாகத் திடத்துப் புகைபோல நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ள நின்றேன். இதுகாண் யானுறுகின்ற வருத்தம்” என்று தானும் ஆற்ருளாய்க் கூறி ஆற்றுவித்தாள்.

சேரமான் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ
செய்த பாலைக்கலி முற்றும்

Printed at the "Satya Nesan" Press, 3-27, Broadway, Madras.